

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého rozšířeného senátu)

5. července 2023*

„Institucionální právo – Člen Parlamentu – Výsady a imunity – Rozhodnutí o zbavení poslanecké imunity – Článek 9 protokolu č. 7 o výsadách a imunitách Evropské unie – Pravomoc orgánu, který vydal žádost o zbavení imunity – Právní jistota – Zjevně nesprávné posouzení – Rozsah kontroly Parlamentu – Postup prozkoumání žádosti o zbavení imunity – Právo na obhajobu – Nestrannost“

Ve věci T-272/21,

Carles Puigdemont i Casamajó, s bydlištěm ve Waterloo (Belgie),

Antoni Comín i Oliveres, s bydlištěm ve Waterloo,

Clara Ponsatí i Obiols, s bydlištěm ve Waterloo,

zástupci: P. Bekaert, J. Costa i Rosselló, G. Boye a S. Bekaert, avocats,

žalobci,

proti

Evropskému parlamentu, zástupci: N. Lorenz, N. Görlitz a J.-C. Puffer, jako zmocněnci,

žalovanému,

podporovanému:

Španělským královstvím, zástupci: A. Gavela Llopis a J. Ruiz Sánchez, jako zmocněnci,

vedlejším účastníkem,

TRIBUNÁL (šestý rozšířený senát),

během porad ve složení: A. Marcoulli (zpravodajka), předsedkyně, S. Frimodt Nielsen, H. Kanninen, J. Schwarcz a R. Norkus, soudci,

za soudní kancelář: M. Zwozdziak-Carbonne, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

* Jednací jazyk: angličtina.

s ohledem na usnesení ze dne 30. července 2021, Puigdemont i Casamajó a další v. Parlament (T-272/21 R, nezveřejněné, EU:T:2021:497),

s ohledem na usnesení ze dne 26. listopadu 2021, Puigdemont i Casamajó a další v. Parlament (T-272/21 R II, nezveřejněné, EU:T:2021:834),

s ohledem na usnesení ze dne 24. května 2022, Puigdemont i Casamajó a další v. Parlament a Španělsko [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413],

po jednání konaném dne 25. listopadu 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobci Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres a Clara Ponsatí i Obiols domáhají zrušení rozhodnutí Evropského parlamentu P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 a P9_TA(2021)0061 ze dne 9. března 2021, o žádosti o zbavení jejich imunity (dále jen „napadená rozhodnutí“).

Skutečnosti předcházející sporu

- 2 První žalobce byl předsedou Generalitat de Catalunya (Katalánská samospráva, Španělsko) a druhý a třetí žalobce byli členem Gobierno autonómico de Catalunya (Autonomní vláda Katalánska, Španělsko) v okamžiku přijetí Ley 19/2017 del Parlamento de Catalunya, reguladora del referéndum de autodeterminación (zákon Parlamentu Katalánska č. 19/2017 o referendu o sebeurčení) ze dne 6. září 2017 (DOGC č. 7449A ze dne 6. září 2017, s. 1), a Ley 20/2017 del Parlamento de Catalunya, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (zákon Parlamentu Katalánska č. 20/2017 o přechodném právním a ústavním řádu Republiky) ze dne 8. září 2017 (DOGC č. 7451A ze dne 8. září 2017, s. 1), jakož i konání dne 1. října 2017 referenda o sebeurčení podle prvního z těchto dvou zákonů, přičemž uplatňování ustanovení daného zákona bylo mezitím pozastaveno na základě rozhodnutí Tribunal Constitucional (Ústavní soud, Španělsko).
- 3 V návaznosti na přijetí uvedených zákonů a na toto referendum Ministerio fiscal (státní zastupitelství, Španělsko), Abogado del Estado (právní zástupce státu, Španělsko) a politická strana VOX zahájili trestní stíhání proti několika osobám, mezi nimiž byli žalobci, s tím, že se podle dotčených osob dopustily skutků kvalifikovaných mimo jiné jako trestné činy násilí proti orgánu veřejné moci, rozvracení státu a porušení povinností při správě veřejného majetku (dále jen „dotčené trestní řízení“).
- 4 Dne 21. března 2018 vydal Tribunal Supremo (Nejvyšší soud, Španělsko) usnesení, v němž byli žalobci obviněni z údajného násilí proti orgánu veřejné moci a porušení povinností při správě veřejného majetku. Usnesením ze dne 9. července 2018 konstatoval Tribunal Supremo (Nejvyšší soud, Španělsko), že žalobci se odmítli dostavit k soudu v důsledku jejich útěku ze Španělského království, a přerušil trestní řízení proti nim až do doby, než budou nalezeni.
- 5 Žalobci poté kandidovali ve volbách do Evropského parlamentu, které se ve Španělsku konaly dne 26. května 2019.

- 6 Junta Electoral Central (Ústřední volební komise, Španělsko) dne 13. června 2019 přijala rozhodnutí, kterým vyhlásila kandidáty zvolené do Parlamentu ve volbách konaných dne 26. května 2019, mezi nimiž byli i první a druhý žalobce.
- 7 Dne 17. června 2019 oznámila Ústřední volební komise Parlamentu seznam kandidátů zvolených ve Španělsku, v němž nebyla uvedena jména prvního a druhého žalobce.
- 8 Dne 20. června 2019 předložila Ústřední volební komise Parlamentu rozhodnutí, v němž shledala, že první a druhý žalobce nesložili slib zachovávat španělskou ústavu požadované čl. 224 odst. 2 Ley orgánica 5/1985, de régimen electoral general (zákon č. 5/1985 o všeobecném volebním systému) ze dne 19. června 1985 (BOE č. 147 ze dne 20. června 1985, s. 19110) a v souladu s tímto článkem prohlásila mandáty přidělené žalobcům v Parlamentu za uvolněné a veškeré výsady, které by jim mohly připadnout z titulu jejich funkcí, za pozastavené, dokud nesloží tento slib.
- 9 Dne 27. června 2019 oznámil tehdejší předseda Parlamentu prvnímu a druhému žalobci, že s nimi nemůže jednat jako s budoucími členy Parlamentu.
- 10 Dne 14. října 2019 vydal vyšetřující soudce trestního senátu Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) vnitrostátní zatýkácí rozkaz, evropský zatýkácí rozkaz a mezinárodní zatýkácí rozkaz na prvního žalobce, aby mohl být souzen v rámci dotčeného trestního řízení. Dne 4. listopadu 2019 byly podobné zatýkácí rozkazy vydány stejným soudcem na druhého a třetího žalobce.
- 11 Dne 13. ledna 2020 oznámil předseda Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) Parlamentu žádost ze dne 10. ledna 2020 předanou předsedou trestního senátu tohoto soudu vyplývající z usnesení vyšetřujícího soudce tohoto senátu z téhož dne, jejímž předmětem bylo zbavení poslanecké imunity prvního a druhého žalobce.
- 12 Na plenárním zasedání dne 13. ledna 2020 vzal Parlament v návaznosti na rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115) na vědomí zvolení prvního a druhého žalobce do Parlamentu s účinností od 2. července 2019.
- 13 Dne 16. ledna 2020 informoval místopředseda Parlamentu plenární zasedání o žádostech o zbavení imunity prvního a druhého žalobce a postoupil je příslušnému výboru, a sice Výboru Parlamentu pro právní záležitosti.
- 14 Dne 10. února 2020, v návaznosti na vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z Evropské unie ke dni 31. ledna 2020, vzal Parlament na vědomí zvolení třetí žalobkyně poslankyní s účinností od 1. února 2020.
- 15 Téhož dne předseda Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) oznámil Parlamentu žádost ze dne 4. února 2020 předanou předsedou trestního senátu tohoto soudu vyplývající z usnesení vyšetřujícího soudce tohoto senátu z téhož dne, jejímž předmětem bylo zbavení poslanecké imunity prvního a druhého žalobce.
- 16 Dne 13. února 2020 informoval místopředseda Parlamentu na plenárním zasedání o žádosti o zbavení imunity třetí žalobkyně a postoupil ji výboru pro právní záležitosti.
- 17 Žalobci předložili Parlamentu své připomínky. Byli rovněž vyslechnuti výborem pro právní záležitosti dne 14. ledna 2021.

- 18 Dne 23. února 2021 výbor pro právní záležitosti přijal zprávy A 9-0020/2021, A 9-0021/2021 a A 9-0022/2021 o žádostech o zbavení imunity žalobců.
- 19 Napadenými rozhodnutími Parlament vyhověl žádostem uvedeným v bodech 11 a 15 výše.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 20 Žalobci navrhují, aby Tribunál:
- zrušil napadená rozhodnutí;
  - uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.
- 21 Parlament, podporovaný Španělským královstvím, navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl,
  - uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 22 Žalobci na podporu své žaloby vznášejí osm žalobních důvodů.
- 23 První žalobní důvod vychází v podstatě z nedostatečného odůvodnění napadených rozhodnutí.
- 24 Druhý žalobní důvod je založen na údajné nepřislušnosti vnitrostátního orgánu, který vydal a předal Parlamentu žádosti o zbavení imunity žalobců.
- 25 Třetí žalobní důvod v podstatě spočívá na údajném porušení zásady nestrannosti.
- 26 Čtvrtý žalobní důvod v podstatě vychází z porušení práva být vyslechnut.
- 27 Pátý žalobní důvod vychází z porušení zásad právní jistoty a loajální spolupráce, práva na účinnou soudní ochranu a práva na obhajobu z důvodu nedostatečné jasnosti napadených rozhodnutí.
- 28 Šestý žalobní důvod je založen na porušení článku 343 SFEU, článku 9 protokolu č. 7 o výsadách a imunitách Evropské unie, který je přílohou smluv o EU a FEU (dále jen „protokol č. 7“) a čl. 5 odst. 2 jednacího řádu Parlamentu použitelného na deváté volební období (2019–2024) ve znění předcházejícím jeho změně rozhodnutím Parlamentu ze dne 17. ledna 2023 (dále jen „jednací řád“), jelikož Parlament porušil meze své pravomoci zbavit své členy imunity.
- 29 Sedmý žalobní důvod vychází z porušení zásad řádné správy a rovného zacházení v rozsahu, v němž se Parlament bez odůvodnění odchýlil od své předchozí praxe, nebo z nesprávného posouzení *fumus persecutionis*.
- 30 Osmý žalobní důvod vychází z porušení zásad řádné správy a rovného zacházení v rozsahu, v němž Parlament poprvé napadenými rozhodnutími povolil zadržení svých členů ve vyšetřovací vazbě.

- 31 Vzhledem k tomu, že šestý žalobní důvod v podstatě obsahuje částí týkající se údajně nesprávných právních a skutkových posouzení, kterými je stížen přezkum domněnky *fumus persecutionis* Parlamentem, tyto částí budou prozkoumány společně se sedmým žalobním důvodem. Tribunál má kromě toho za to, že je relevantní prozkoumat čtvrtý a poté pátý žalobní důvod nakonec, po prozkoumání osmého žalobního důvodu.

K přípustnosti odkazů na přílohy

- 32 Parlament zpochybnil zejména přípustnost některých argumentů žalobců vzhledem k tomu, že byly uvedeny jen v přílohách k jejich písemnostem.
- 33 Podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který je použitelný na Tribunál na základě čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu, a čl. 76 písm. d) jednacího řádu Tribunálu musí všechny žaloby obsahovat návrhové žádání a stručný popis žalobních důvodů. Z ustálené judikatury vyplývá, že tento popis musí být dostatečně jasný a přesný, aby umožnil žalovanému připravit si obhajobu a Tribunálu o žalobě rozhodnout případně bez dalších podpůrných informací. Ačkoliv obsah žaloby lze podpořit a doplnit v konkrétních bodech odkazy na určité výňatky z písemností, které tvoří její přílohu, obecný odkaz na ostatní písemnosti, byť přiložené k žalobě, nemůže zhojit neexistenci základních prvků právní argumentace, které podle výše uvedeného ustanovení musejí být uvedeny v žalobě (viz rozsudek ze dne 11. září 2014, MasterCard a další v. Komise, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, bod 40 a citovaná judikatura).
- 34 Kromě toho Tribunálu nepřísluší, aby v přílohách vyhledával a zjišťoval žalobní důvody a argumenty, které by mohl považovat za důvody a argumenty tvořící základ žaloby, jelikož přílohy mají pouze důkazní a pomocnou funkci (viz rozsudek ze dne 20. října 2021, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro v. Komise, T-191/16, nezveřejněný, EU:T:2021:707, bod 21 a citovaná judikatura). Tato čistě důkazní a pomocná funkce příloh znamená, že pokud obsahují právní okolnosti, na nichž jsou založeny některé žalobní důvody uvedené v žalobě, musí být takové okolnosti obsaženy v samotném textu žaloby nebo v ní musí být alespoň dostatečně označeny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 99). Přílohy tedy nemohou sloužit k rozvinutí žalobního důvodu stručně popsaného v žalobě uvedením výtek nebo argumentů, které v ní nebyly obsaženy (viz rozsudek ze dne 29. března 2012, Telefónica a Telefónica de España v. Komise, T-336/07, EU:T:2012:172, bod 60 a citovaná judikatura).
- 35 Tento výklad čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora a čl. 76 písm. d) jednacího řádu se vztahuje rovněž na podmínky přípustnosti repliky, která je určena podle článku 83 téhož řádu k doplnění žaloby (viz rozsudek ze dne 29. března 2012, Telefónica a Telefónica de España v. Komise, T-336/07, EU:T:2012:172, bod 61 a citovaná judikatura).
- 36 V projednávaném případě žalobci mnohokrát odkázali v písemnostech na dokumenty přiložené k nim, z nichž jsou některé mnohostránkové. Nicméně písemnosti, kterých se týkají některé odkazy, výlučně nesměřují k podpoření a doplnění v konkrétních bodech určitých argumentů obsažených ve spisu, jehož přílohu tvoří, nýbrž obsahují samotné vysvětlení uvedených argumentů, takže bez analýzy těchto písemností jim nelze porozumět.

- 37 Z toho vyplývá, že podle judikatury připomenuté v bodech 33 až 35 výše budou přílohy předložené žalobci zohledněny pouze v rozsahu, v němž podpírají nebo doplňují žalobní důvody či argumenty výslovně uvedené v samotném textu jejich písemností, a v němž je možné přesně určit, které ze skutečností obsažených v těchto přílohách podpírají nebo doplňují uvedené žalobní důvody či argumenty

K věci samé

Právní rámec

– Unijní právo

- 38 Článek 343 SFEU stanoví, že „Unie požívá na území členských států výsad a imunit nezbytných k plnění svého poslání za podmínek stanovených v protokolu [č. 7]“.

- 39 Kapitola III protokolu č. 7 týkající se „[č]len[ů] Evropského parlamentu“ obsahuje mimo jiné i článek 8, ve kterém je uvedeno:

„Členové Evropského parlamentu nemohou být vyšetřováni, zadrženi nebo stíháni pro své názory či hlasování během výkonu své funkce.“

- 40 Ve stejné kapitole článek 9 protokolu č. 7 stanoví:

„V průběhu zasedání Evropského parlamentu jeho členové:

- a) na území vlastního státu požívají imunit přiznávaných členům parlamentu vlastního státu,
- b) na území všech ostatních členských států nemohou být zadrženi ani soudně stíháni.

Jsou chráněni imunitou rovněž během cesty na místo zasedání Evropského parlamentu a při návratu z něj.

Imunity se nelze dovolávat v případě přistižení při činu; Evropský parlament je oprávněn svého člena imunity zbavit.“

- 41 Kapitola VII protokolu č. 7, nadepsaná „Obecná ustanovení“, obsahuje mimo jiné článek 18, který stanoví:

„Při uplatňování tohoto protokolu jednají orgány Unie ve vzájemné shodě s odpovědnými úřady příslušných členských států.“

- 42 Článek 5 jednacího řádu, nadepsaný „Výsady a imunity“, stanoví:

„1. „Poslanci požívají výsad a imunit v souladu s [protokolem č. 7] [...].

2. Při výkonu svých pravomocí týkajících se výsad a imunit jedná Parlament v zájmu zachování své integrity jakožto demokratického zákonodárského shromáždění a s cílem zajistit nezávislost poslanců při plnění jejich povinností. Poslanecká imunita není osobní výsadou poslanců, nýbrž zárukou nezávislosti Evropského parlamentu jako celku a jeho poslanců.

[...]“

- 43 Článek 6 jednacího řádu, nadepsaný „Zbavení poslanecké imunity“, stanoví:

„1. Každá žádost o zbavení imunity se posuzuje v souladu s články 7, 8 a 9 Protokolu č. 7 [...] a se zásadami uvedenými v čl. 5 odst. 2 jednacího řádu.

[...]“

- 44 Článek 9 jednacího řádu, nadepsaný „Imunitní řízení“, stanoví:

„1. Každá žádost o zbavení poslanecké imunity, s níž se příslušný orgán členského státu obrací na předsedu [Parlamentu], nebo žádost současného či bývalého poslance o ochranu jeho výsad a imunit je oznámena na [plenárním zasedání] Parlamentu a postoupena příslušnému výboru.

[...]

3. Výbor projedná žádosti o zbavení poslanecké imunity nebo žádosti o ochranu výsad a imunit bezodkladně, avšak s přihlédnutím k jejich poměrné složitosti.

4. Výbor předloží návrh odůvodněného rozhodnutí, kterým doporučí přijetí či zamítnutí žádosti o zbavení imunity nebo žádosti o ochranu výsad a imunit. Pozměňovací návrhy nejsou přípustné. Jestliže je návrh zamítnut, považuje se opačné rozhodnutí za přijaté.

5. Výbor může požádat příslušný orgán o informace nebo odůvodnění, které považuje za nezbytné k tomu, aby mohl zaujmout stanovisko, zda má být poslanec zbaven imunity, či zda má být jeho imunita chráněna.

6. Dotčený poslanec musí dostat příležitost vyjádřit se a může předložit jakékoli dokumenty nebo jiné písemné důkazy, které považuje za relevantní.

[...]

7. Pokud se žádost o zbavení imunity nebo o její ochranu týká více obvinění, může být o každém z nich rozhodnuto zvlášť. Výbor může ve své zprávě ve výjimečných případech navrhnout, aby se zbavení imunity nebo její ochrana vztahovala pouze na trestní stíhání a aby poslanec, dokud není rozsudek pravomocný, nemohl být zadržen či vzat do vazby nebo aby proti němu nemohla být přijata jiná opatření, která by mu bránila ve výkonu mandátu.

8. Výbor může předložit odůvodněné stanovisko k pravomoci daného orgánu a k přípustnosti žádosti, ale za žádných okolností se nesmí vyslovit o vině či nevině poslance, ani o tom, zda názory nebo činy, které jsou poslanci přisuzovány, odůvodňují trestní stíhání, a to ani v případě, že se výbor při posuzování žádosti podrobně seznámil se skutkovým stavem případu.

[...]

12. Parlament se zabývá pouze žádostmi o zbavení poslanecké imunity, které mu předložily soudy nebo stálá zastoupení členských států.

13. Výbor vypracuje zásady pro uplatňování tohoto článku.

14. Jakýkoli dotaz příslušného orgánu týkající se rozsahu výsad nebo imunit poslanců se projednává podle výše uvedených ustanovení.“

– *Španělské právo*

45 V článku 71 španělské Ústavy je uvedeno:

„1. Poslanci a senátoři jsou v souvislosti s názory vyjádřenými při výkonu svých funkcí nedotknutelní.

2. Po dobu svého mandátu požívají poslanci a senátoři imunity a zadržen či zatknout je lze jen v případě přistižení při spáchání trestného činu. Nemohou být vyšetřováni ani obviněni bez předchozího souhlasu příslušné komory.

3. V trestních řízeních zahájených proti poslancům a senátorům je příslušný trestní senát Tribunal Supremo [(Nejvyšší soud)].

[...]“

46 Články 750 až 753 Ley de Enjuiciamiento Criminal (trestní řád) zní následovně:

„*Článek 750*

Soudce nebo soud, který shledá důvody pro trestní stíhání senátora nebo poslance Cortes [(Senát a Poslanecká sněmovna, Španělsko)] z trestného činu, trestní stíhání v průběhu zasedání [Senátu a Poslanecké sněmovny] nezahájí, dokud neobdrží souhlas komory, jejíž je dotyčná osoba členem.

Článek 751

Je-li senátor nebo poslanec přistižen při spáchání trestného činu, může být zadržen či zatčen a trestně stíhán bez souhlasu podle předchozího článku; do dvaceti čtyř hodin po zadržení či zatčení nebo zahájení trestního stíhání se tato skutečnost oznámí komoře, jejíž je dotyčná osoba členem.

Příslušná komora je informována i o jakémkoliv probíhajícím trestním řízení vedeném proti osobě, která je v průběhu svého trestního stíhání zvolena senátorem nebo poslancem.

Článek 752

Je-li proti senátorovi nebo poslanci zahájeno trestní řízení v období, kdy Parlament nezasedá, soudce nebo soud, který jeho věc projednává, neprodleně oznámí tuto skutečnost příslušné komoře.

Totéž platí, bylo-li proti zvolenému senátorovi nebo poslanci zahájeno trestní stíhání před zasedáním [Senátu nebo Poslanecké sněmovny].

Článek 753

Vedoucí soudní kanceláře v každém případě přeruší trestní řízení ode dne oznámení učiněného [Senátu a Poslanecké sněmovně] bez ohledu na to, zda právě zasedají, či nikoli, a stav věci k tomuto okamžiku se zachová do okamžiku rozhodnutí příslušné komory.“

- 47 Reglamento del Senado (jednací řád Senátu) ze dne 3. května 1994 (BOE č. 114 ze dne 13. května 1994, s. 14 687) v čl. 22 odst. 1 stanoví:

„Po dobu svého mandátu požívají poslanci a senátoři imunity a zajistit, zadržet nebo zatknout je lze jen v případě dopadení při spáchání trestného činu. Zajištění, zadržení nebo zatčení je okamžitě oznámeno předsednictvu Senátu.

Senátoři nemohou být vyšetřováni ani obviněni bez předchozího souhlasu Senátu vydaného na základě žádosti o zbavení příslušné imunity. Tento souhlas je nutný i tehdy, když se senátorem stane určitá osoba v době, kdy je vůči ní vedeno vyšetřování nebo trestní řízení.“

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatečného odůvodnění napadených rozhodnutí

- 48 Žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí nejsou dostatečně odůvodněna. Zaprvé Parlament podle žalobců neposkytl žádnou odpověď na jejich připomínky týkající se jak odhalených procesních vad, tak opodstatněnosti žádostí o zbavení imunity, ani se nevyjádřil k použití ustanovení čl. 9 odst. 7 jednacího řádu. Zadruhé napadená rozhodnutí podle nich nijak neodkazují na Listinu základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), ani na její článek 52, navzdory připomínce, které předložili, pokud jde o její porušení. Zatřetí žalobci mají za to, že napadená rozhodnutí neobsahují žádné odůvodnění týkající se dopadu skutečnosti, že budou zbavení imunity, na řádné fungování Parlamentu. Začtvrté žalobci uvádějí, že Parlament neodůvodnil svůj závěr týkající se neexistence domněnky *fumus persecutionis*.
- 49 Parlament, podporovaný Španělským královstvím, zpochybňuje tyto argumenty.
- 50 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění aktů orgánů Evropské unie požadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít na získání těchto vysvětlení osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká (viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 16 a citovaná judikatura).
- 51 Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 11. června 2020, Komise v. Di Bernardo, C-114/19 P, EU:C:2020:457, bod 29 a citovaná judikatura). Konkrétně dotčený orgán není povinen vyjádřit se ke všem argumentům, jichž se před ním dovolávají zúčastněné strany, pokud vyloží skutečnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam pro logiku rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 30. června 2022, Fakro v. Komise, C-149/21 P, nezveřejněný, EU:C:2022:517, bod 190; viz rovněž rozsudek ze dne 30. dubna 2014, Hagenmeyer a Hahn v. Komise, T-17/12, EU:T:2014:234, bod 173, a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 28. listopadu 2019, Mélin v. Parlament, T-726/18, nezveřejněný, EU:T:2019:816, bod 25).

- 52 Povinnost uvést odůvodnění představuje podstatnou formální náležitost, která musí být odlišena od opodstatněnosti odůvodnění, která zapadá do rámce meritorní legality sporného aktu (viz rozsudek ze dne 5. května 2022, Komise v. Missir Mamachi di Lusignano, C-54/20 P, EU:C:2022:349, bod 69 a citovaná judikatura).
- 53 Ve světle těchto úvah je třeba určit, zda napadená rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněna.
- 54 S výjimkou jmen dotčených poslanců data přijetí některých soudních aktů, a pokud jde o třetí žalobkyni, okolnosti jejího zvolení do Parlamentu a skutečnosti, že je stíhána v dotčeném trestním řízení jen pro údajný trestný čin rozvracení státu, jsou v projednávaném případě napadená rozhodnutí značně podobná.
- 55 V těchto rozhodnutích Parlament v podstatě v bodě A uvedl, že předseda trestního senátu Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) mu předložil žádosti o zbavení imunity žalobců upravené v čl. 9 prvním pododstavci písm. b) protokolu č. 7 v dotčeném trestním řízení. V bodech F a G uvedl, že není příslušný se vyjádřit k relevantnosti trestního řízení, ani zpochybnit hodnoty vnitrostátních soudních systémů. V bodě H rovněž uvedl, že není příslušný posoudit nebo zpochybnit příslušnost vnitrostátních soudů, před kterými probíhá dotčené trestní řízení. V bodě I uvedl, že předseda trestního senátu Tribunal Supremo (Nejvyšší senát) je podle španělského práva tak, jak je vykládáno vnitrostátními soudy a oznámeno Parlamentu Španělským královstvím, orgánem příslušným k podání žádosti o zbavení imunity člena Parlamentu.
- 56 Kromě toho v bodě J měl Parlament za to, že článek 8 protokolu č. 7 nebyl použitelný, jelikož dotčené skutečnosti se netýkaly názorů nebo hlasování poslanců během výkonu svých povinností.
- 57 Parlament poté prozkoumal imunitu upravenou v čl. 9 prvním pododstavci uvedeného protokolu. V bodech K až N uvedl, že podle žádosti o zbavení imunity článek 71 španělské Ústavy neukládal získat povolení Parlamentu k pokračování v trestním řízení vedeném proti osobě, která se stala poslancem po jejím obvinění, a tudíž nebylo nezbytné žádat o zbavení imunity podle čl. 9 prvního pododstavce písm. a) protokolu č. 7. Poté upřesnil, že mu nepřísluší vykládat vnitrostátní pravidla týkající se imunity poslanců (bod N).
- 58 Konečně v bodech O až W Parlament posoudil, zda bylo zbavení imunity podle čl. 9 prvního pododstavce písm. b) protokolu č. 7 namístě. V tomto ohledu měl v podstatě za to, že na žalobce byly vydány zatýkácí rozkazy zejména evropské, jejichž soulad s právem byl potvrzen vnitrostátními soudy a jejichž žádosti o zbavení imunity mají za cíl umožnit jejich výkon (bod P). Parlament měl za to, že obvinění proti žalobcům nebylo zjevně vázáno na jejich funkci poslance, nýbrž se týkalo jejich předchozích funkcí v Katalánsku (bod T), že toto obvinění se vztahovalo také na jiné osoby, které nebyly poslanci Evropského parlamentu (bod U) a že nemůže tvrdit, že dotčené trestní řízení bylo zahájeno s cílem poškodit politickou činnost žalobců jakožto poslanců Evropského parlamentu (*fumus persecutionis*), neboť jak vytýkané skutečnosti tak uvedené řízení proběhly v době, kdy bylo získání funkce poslance Parlamentu žalobci stále ještě hypotetické (body V a W). Parlament tudíž zbavil žalobce imunity upravené v čl. 9 prvním pododstavci písm. b) protokolu č. 7.
- 59 Úvodem je třeba uvést, že podle ustálené judikatury uvedené v bodě 51 výše platí, že nevyjádření se v napadených rozhodnutích k písemným připomínkám žalobců nemůže samo o sobě prokázat, že Parlament nedodržel požadavek uvést odůvodnění. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že počet

ani význam dokumentů předložených žalobci nemohou změnit rozsah povinnosti Parlamentu uvést odůvodnění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 96).

- 60 Dále zaprvé žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí neodpovídají na jejich písemné připomínky týkající se opodstatněnosti žádosti o zbavení imunity, zatímco jsou tyto připomínky v přímém rozporu s odůvodněním uvedených rozhodnutí.
- 61 V tomto ohledu z napadených rozhodnutí, jejichž podstata byla připomenuta v bodech 55 až 58 výše, vyplývá, že jejich bod I obsahuje odůvodnění, proč Parlament implicitně odmítl argument žalobců vycházející z nepřipustnosti žádostí o zbavení imunity z důvodu nepřislušnosti Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) k jejich podání. V bodech M a N Parlament rovněž implicitně odpověděl na argument vycházející ze skutečnosti, že Parlament nepovolil trestní řízení ve Španělsku. Body F a G rovněž představují implicitní odpověď na argumenty žalobců, jejichž cílem je zpochybnit vhodnost trestních stíhání vzhledem k vytykaným skutečnostem. Ve všech ostatních ohledech z analýzy obsažené v bodech O až W napadených rozhodnutí vyplývá, že námitky týkající se politického pronásledování, výjimečného charakteru dotčených věcí, časového sledu událostí, řádného fungování Parlamentu, zejména jeho integrity a nezávislosti, nepřiměřeného charakteru zbavení imunity za okolností případu a jednotlivých precedentů dovolávaných žalobci byly zamítnuty z důvodu, že může být vyloučena domněnka o *fumus persecutionis*, a sice existenci skutečností naznačujících, že dotčená soudní řízení byla zahájena s úmyslem poškodit činnost poslanců, a tudíž Parlamentu. Ačkoli žalobci tvrdí opak, důvody ospravedlňující v tomto ohledu vyloučení takové domněnky dostatečně jasně vyplývají z bodů T až V napadených rozhodnutí.
- 62 Napadená rozhodnutí se kromě toho zajisté výslovně nevyjadřují k použití čl. 9 odst. 7 jednacího řádu (viz bod 44 výše) uplatňovaného žalobci, podle něhož výbor pro právní záležitosti může ve výjimečných případech navrhnout, aby se zbavení imunity vztahovalo pouze na trestní stíhání a poslanec, dokud není vydán pravomocný rozsudek, nemohl být zadržen či vzat do vazby nebo aby proti němu nemohla být přijata jiná opatření, která by mu bránila ve výkonu mandátu. Nicméně vzhledem k tomu, že odůvodnění aktu musí být posuzováno s ohledem na jeho kontext (viz bod 51 výše), okolnost, že cílem zbavení žalobců imunity byl výkon evropských zatýkacích rozkazů vydaných za účelem pokračování v takovém trestním řízení vedeném proti nim, jako je řízení popsané zejména v bodech B a P těchto rozhodnutí, umožňuje pochopit důvody, pro které Parlament nepoužil tento článek, jehož znění kromě toho stanoví, že jeho použití je výjimečné.
- 63 Zadruhé, žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí neodpověděla na jejich písemné připomínky zejména ze dne 16., 23. a 24. listopadu 2020 týkající se údajných procesních vad, zvláště jmenování pouze jednoho zpravodaje v rámci výboru pro právní záležitosti k vyřízení třech žádostí o zbavení imunity a nedostatek nestrannosti zpravodaje a předsedy tohoto výboru.
- 64 Úvodem je třeba připomenout, že interní pravidla Parlamentu a výboru pro právní záležitosti týkající se prozkoumání žádostí o zbavení imunity nestanoví žádný postup, jehož cílem je zpochybnit jmenování tímto výborem zpravodaje pověřeného věcí týkající se imunity nebo předsednictví schůze, na které je tato žádost posuzována úřadujícím předsedou.
- 65 V projednávaném případě neobsahují napadená rozhodnutí žádnou výslovnou odpověď ani odkaz na tvrzení žalobců týkající se údajných procesních vad uvedených v bodě 63 výše. Avšak vzhledem k tomu, že byl ponechán jen jeden zpravodaj k prozkoumání třech žádostí o zbavení imunity, jakož i španělský předseda výboru pro právní záležitosti, tento výbor měl nutně za to, že procesní vady tvrzené žalobci nejsou opodstatněné. Okolnost, že Parlament neuvedl důvody takového závěru,

však nemá vliv na jasnost odůvodnění, které vedlo Parlament ke zbavení žalobců imunity, ani nebrání přezkumu legality těchto údajných vad, které budou posouzeny v rámci třetího žalobního důvodu, Tribunálem.

- 66 Žalobci kromě toho sice zamýšlejí tvrdit, že jelikož Parlament neodpověděl na jejich žádosti o překlad dokumentů, které předložili za účelem jejich předání členům výboru pro právní záležitosti, ovlivňuje odůvodnění napadených rozhodnutí, takový argument však musí být odmítnut. Interní pravidla Parlamentu a výboru pro právní záležitosti nestanovují možnost dotčeného poslance nebo jeho zástupce požadovat překlad dokumentu předloženého v rámci prozkoumání žádosti o zbavení imunity. Existence žádosti o překlad není dále součástí skutečností a právních úvah, které mají zásadní význam ve struktuře rozhodnutí, na jejichž základě by Parlament byl povinen výslovně zaujmout stanovisko v tomto rozhodnutí.
- 67 Zatřetí okolnost, že napadená rozhodnutí neobsahují žádný odkaz na Listinu, zejména na její článek 52, nemůže charakterizovat nedostatečnost odůvodnění, navzdory argumentům předloženým v tomto ohledu žalobci. Parlament totiž není povinen odpovědět na všechny argumenty žalobců (viz bod 51 výše). Kromě toho otázka, zda napadená rozhodnutí dodržují ustanovení Listiny, spadá do posouzení jejich opodstatněnosti a bude prozkoumána v rámci žalobních důvodů ve věci samé předložených žalobci.
- 68 Je tudíž třeba mít za to, že napadená rozhodnutí umožnila žalobcům, aby se seznámily s důvody zbavení imunity a příslušnému soudu, aby měl k dispozici dostatečné skutečnosti k výkonu jeho přezkumu.
- 69 V důsledku toho je třeba zamítnout první žalobní důvod jako neopodstatněný.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nepříslušnosti vnitrostátního orgánu, který vydal a předal Parlamentu žádosti o zbavení žalobců imunity

- 70 Žalobci tvrdí, že Parlament nesplnil svou povinnost ověřit příslušnost vnitrostátního orgánu, který předložil žádosti o zbavení imunity.
- 71 Žalobci v tomto ohledu tvrdí, že Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) nebyl příslušný k vydání žádosti o zbavení imunity. Vysvětlují, že tento soud měl za to, že i když žádný předpis mu neukládá takovou příslušnost vůči poslanci Evropského parlamentu zvolenému za Španělské království, na základě obdobného použití čl. 9 prvního pododstavce písm. a) protokolu č. 7 je tato příslušnost založena na vnitrostátním právu, a sice čl. 71 odst. 3 španělské Ústavy, který mu svěřuje pravomoc vyšetřovat, rozhodovat a podat žádost o zbavení imunity týkající se španělských poslanců. Tento soud měl podle žalobců rovněž za to, že toto obdobné použití je vyloučeno vůči poslancům Evropského parlamentu zvoleným za jiný členský stát a u těchto posledně uvedených poslanců měl podat žádost o zbavení imunity územně příslušný španělský soud. Podle žalobců je tento výklad Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) nesprávný a porušuje články 20, 21 a 47 Listiny. Žalobci mají za to, že nepříslušnost Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) již byla uznána Cour d'appel de Bruxelles (odvolací soud v Bruselu, Belgie) a pracovní skupinou zabývající se svévolným zadržením zřízenou Valným shromážděním Organizace spojených národů. V replice žalobci dodávají, že výklad Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) je tím spíše překvapující, že se opírá o čl. 9 první pododstavec písm. a) protokolu č. 7, jehož použití na ně tento soud odmítá. Připomínají, že Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) soustavně odmítal položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku v tomto ohledu.

- 72 Žalobci tvrdí, že Parlament nebyl vázán tímto výkladem Tribunal Supremo (Nejvyšší soud), jehož opodstatněnost mu přísluší prozkoumat. I kdyby byla podle nich prokázána okolnost, že Parlament prozkoumal příslušnost vnitrostátních orgánů, pokud jde o oznámení Španělského království ze dne 11. června 2014 a 30. září 2020, která nejsou ani zmíněna v napadených rozhodnutích, nemůže být považována za prozkoumání vzhledem k spekulativnímu a čistě orientačnímu charakteru těchto oznámení.
- 73 Parlament tím, že neprovedl toto prozkoumání, podle žalobce nedodržel čl. 9 odst. 1 jednacího řádu vykládaný ve světle čl. 9 prvního pododstavce písm. a) protokolu č. 7, jakož i články 20, 21 a 47 Listiny vykládané ve světle zásad rovného zacházení a účinnosti unijního práva.
- 74 Žalobci kromě toho uvádějí, že článek 756 trestního řádu stanoví, že žádost o zbavení imunity je podána prostřednictvím ministerstva spravedlnosti, čemuž tak nebylo.
- 75 Parlament a Španělské království zpochybňují tuto argumentaci.
- 76 Zaprvé, pokud jde o orgán příslušný k předání žádosti o zbavení imunity Parlamentu, žalobci uvádějí, což bylo potvrzeno na jednání, že žádosti byly předány nepřislušným orgánem. Upřesňují, že podle článku 756 trestního řádu musí být takové žádosti podány prostřednictvím ministerstva spravedlnosti.
- 77 V tomto ohledu je třeba uvést, že v rámci pravomoci k vnitřní organizaci, kterou má na základě článku 232 SFEU, Parlament rozhodl, jak je uvedeno v čl. 9 odst. 12 jednacího řádu, že žádosti o zbavení poslance imunity musí být předány soudy nebo stálým zastoupením členského státu, aniž učinil odkaz na vnitrostátní právo. Toto ustanovení, jehož soulad s právem není žalobci zpochybňován, bylo dodrženo v projednávaném případě, jelikož žádosti o zbavení imunity předal Parlamentu předseda Tribunal Supremo (Nejvyšší soud), jak je připomenuto v první odrážce výchozích bodů napadených rozhodnutí.
- 78 Je tudíž třeba zamítnout část žalobního důvodu uvedenou v bodě 76 výše.
- 79 Zadruhé, pokud jde o orgán příslušný k podání žádosti o zbavení imunity, je třeba uvést, že podle čl. 9 odst. 1 jednacího řádu má předseda povinnost na plenárním zasedání oznámit a postoupit příslušnému výboru jakoukoli žádost o zbavení poslance imunity, která mu byla předložena příslušným orgánem členského státu. Podle čl. 9 odst. 8 uvedeného řádu platí, že pokud příslušný výbor Parlamentu posoudí tuto žádost, může vydat odůvodněné stanovisko o příslušnosti dotčeného orgánu a přípustnosti žádosti. Podle těchto ustanovení je na Parlamentu, aby se ujistil o příslušnosti orgánu, který vydal žádosti o zbavení imunity.
- 80 Neexistuje-li ustanovení unijního práva určující orgán příslušný k podání žádosti o zbavení člena Parlamentu imunity, je na každém členském státě, aby jej určil v rámci své procesní samostatnosti. Takové určení je tedy výlučně součástí vnitrostátního práva.
- 81 V tomto ohledu Parlament požádal každý členský stát, aby určil orgán příslušný k podání žádosti o zbavení člena Parlamentu imunity. V oznámení ze dne 11. června 2014, které zaslal předsedovi Parlamentu stálý zástupce Španělského království u Evropské unie, španělská vláda uvedla, že jelikož neexistuje ustanovení španělského práva určující tento orgán, lze mít pouze jako vodítko za to, že se jedná o tentýž orgán, jako je orgán, který je příslušný pro podání žádosti o zbavení imunity španělských poslanců a senátorů, a sice předsedu Tribunal Supremo (Nejvyšší soud).

- 82 Ve druhém oznámení ze dne 30. září 2020 španělská vláda upřesnila, že článek 71 španělské Ústavy (viz bod 45 výše) a článek 57 Ley Orgánica 6/1985 del Poder Judicial (zákon 6/1985 o soudní moci) svěřoval trestní řízení proti španělským poslancům a senátorům Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) a v tomto kontextu a s ohledem na předchozí precedenty předseda trestního senátu Tribunal Supremo (Nejvyšší soud), který jednal prostřednictvím předsedy uvedeného soudu, byl určen jako orgán příslušný k podání žádosti o zbavení evropského poslance imunity.
- 83 V projednávaném případě v bodě I napadených rozhodnutí Parlament uvedl, že trestního senát Tribunal Supremo (Nejvyšší senát) je podle španělského práva tak, jak je vykládáno vnitrostátními soudy a oznámeno Parlamentu Španělským královstvím, orgánem příslušným k podání žádosti o zbavení imunity člena Parlamentu.
- 84 Žalobci nezpochybňují, že oznámení ze dne 30. září 2020 odráží stávající vnitrostátní judikaturu týkající se orgánu příslušného k podání žádosti o zbavení imunity člena Parlamentu zvoleného za Španělské království. Rozsudky dovolávané žalobci, v nichž Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) konstatuje svou nepřislusnost k podání žádosti o zbavení člena Parlamentu imunity, se totiž týkají poslanců Evropského parlamentu, kteří nebyli zvoleni za Španělské království. Žalobci naopak tvrdí, že Parlament neprovedl prozkoumání, které byl povinen provést v tomto ohledu, přičemž uvádějí, že vzhledem ke skutečnostem, které předložili výboru pro právní záležitosti, měl prozkoumat, zda tato vnitrostátní judikatura je v souladu s unijním právem, zejména s Listinou, a to tím, spíše, že je založena na výkladu čl. 9 prvního pododstavce písm. a) protokolu č. 7.
- 85 Úvodem je třeba připomenout, že v souladu s čl. 5 odst. 1 SEU a čl. 13 odst. 2 SEU a čl. 13 odst. 2 SEU jedná Parlament v mezích pravomocí, které mu svěřují Smlouvy. Žádné ustanovení unijního práva, zejména protokolu č. 7, přitom nesvěřuje Parlamentu pravomoc k posouzení slučitelnosti s unijním právem rozhodnutí učiněných členskými státy, pokud jde o určení orgánu příslušného k vydání žádosti o zbavení imunity, které spadá do vnitrostátního práva (viz bod 80). Rozhodnout o uvedené slučitelnosti přísluší vnitrostátním soudům, případně po předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru.
- 86 Dále rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023), dovolávaný žalobci, není relevantní v tomto případě. Týká se totiž soudního přezkumu aktů o zahájení, přípravných aktů nebo nezávazných návrhů přijatých vnitrostátními orgány v správních řízeních, v nichž byl přijat unijní akt. Soudní dvůr rozhodl, že jen unijní soudy jsou příslušné k přezkumu legality konečného rozhodnutí, který zahrnuje přezkum případných vad, jimiž je stížena legalita uvedených mezitímních aktů, které mohou ovlivnit platnost tohoto konečného rozhodnutí (rozsudek ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, body 43 a 44). Sporné žádosti o zbavení imunity jsou však součástí trestního řízení vedeného na vnitrostátní úrovni, v němž má konečnou rozhodovací pravomoc příslušný vnitrostátní soud. Tyto žádosti tedy nejsou přípravným aktem, aktem o zahájení nebo nezávazným návrhem přijatým vnitrostátními orgány v správních řízeních, v nichž je přijat unijní akt ve smyslu uvedeného rozsudku, jehož soulad s právem by měl posoudit Parlament a případně přezkoumat Tribunal. Žalobci kromě toho zpochybňovali soulad žádostí o zbavení imunity s právem před španělskými soudy.
- 87 Rozsudky ze dne 17. května 1972, Meinhardt v. Komise (24/71, EU:C:1972:37), a ze dne 5. května 2021, Falqui v. Parlament (T-695/19, nezveřejněný, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2021:242), dovolávané žalobci, rovněž nejsou relevantní v tomto případě.

Tyto věci se totiž týkají situací, v nichž unijní orgán uplatňuje vnitrostátní právní předpisy, na které odkazuje unijní právo. Tomu tak je v případě, kdy Parlament, který rozhoduje o žádosti o zbavení imunity, ověřuje, zda mu žádost byla předložena příslušným vnitrostátním orgánem.

- 88 Z toho vyplývá, že žalobci nejsou oprávněni tvrdit, že Parlament byl povinen posoudit slučitelnost s unijním právem španělské judikatury týkající se orgánu příslušného k podání žádosti o zbavení imunity poslance Evropského parlamentu zvoleného za Španělské království.
- 89 Druhý žalobní důvod musí být tudíž zamítnut jako neopodstatněný.

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásad právní jistoty a loajální spolupráce, práva na účinnou soudní ochranu a práva na obhajobu z důvodu nedostatečné jasnosti napadených rozhodnutí

- 90 Žalobci tvrdí, že zásada právní jistoty nebyla dodržena, neboť není jasná působnost napadených rozhodnutí, a z toho vyplývá porušení jejich práva na účinnou soudní ochranu a jejich práva na obhajobu, jakož i porušení zásady loajální spolupráce Parlamentu s členskými státy.
- 91 Pátý žalobní důvod v rozsahu, v němž se týká porušení zásady právní jistoty, spočívá na dvou částech. První důvod žalobního důvodu vychází z toho, že napadená rozhodnutí neupřesňují, zda jejich působnost musí být omezena, či nikoli, na řízení o výkonu evropských zatýkacích rozkazů probíhajících v době, kdy byly podány žádosti o zbavení imunity, a sice řízení vedená v Belgii a Spojeném království. Druhá část žalobního důvodu vychází z toho, že Parlament poprvé zbavil pouze imunity upravené v čl. 9 prvním pododstavci písm. b) protokolu č. 7, aniž upřesnil, jak je toto zbavení imunity sladěno se zachováním imunity upraveným v čl. 9 druhém pododstavci tohoto protokolu.
- 92 Parlament a Španělské království zpochybňují tyto argumenty.
- 93 Úvodem je třeba připomenout, že cílem zásady právní jistoty, která je základní zásadou unijního práva, je zajistit předvídatelnost právních situací a vztahů, které vyplývají z unijního práva. Vyžaduje zejména, aby každý akt přijatý unijními orgány byl jasný a přesný, aby se dotčená osoba mohla jednoznačně seznámit se svými právy a povinnostmi, a přijmout v důsledku toho vhodná opatření (viz rozsudky ze dne 10. dubna 2014, Areva a další v. Komise, C-247/11 P a C-253/11 P, EU:C:2014:257, bod 128 a citovaná judikatura, a ze dne 7. března 2018, Gollnisch v. Parlament, T-624/16, nezveřejněný, EU:T:2018:121, bod 129 a citovaná judikatura).

– K první části žalobního důvodu, vycházející z nedostatečné jasnosti napadených rozhodnutí, pokud jde o řízení, kterých se týká zbavení imunity

- 94 Žalobci uvádějí, že napadená rozhodnutí nejsou jasná, jelikož neupřesňují řízení, kterých se týká zbavení imunity. Vzhledem k tomu, že o zbavení imunity bylo žádáno za účelem pokračování v probíhajícím výkonu evropských zatýkacích rozkazů, mohou podle žalobců napadená rozhodnutí povolit jen pokračování v tomto výkonu v Belgii, pokud jde o prvního a druhého žalobce a ve Spojeném království, pokud jde o třetí žalobkyni, a nikoli výkon uvedených rozkazů v jakémkoli jiném členském státě. Z toho vyvozují, že jelikož orgány Spojeného království upustily od výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného na třetí žalobkyni, není namístě již rozhodnout o žalobě v rozsahu, v němž byla podána touto žalobkyní.

- 95 Úvodem je třeba uvést, že podle bodu 1 jejich výroků napadená rozhodnutí zbavují žalobce imunity upravené v čl. 9 prvním pododstavci písm. b) protokolu č. 7, a sice imunity udělené na území jakéhokoli jiného členského státu, než Španělské království, aniž činí jakýkoli výběr těchto států.
- 96 Dále je třeba připomenout, že napadená rozhodnutí byla vydána v návaznosti na žádosti o zbavení žalobců imunity, které byly podány prostřednictvím dvou usnesení vyšetřujícího soudce trestního senátu Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) ze dne 10. ledna 2020 (první a druhý žalobce) a ze dne 4. února 2020 (třetí žalobkyně). V připomenutí skutkových okolností je v těchto usneseních zejména převzat výňatek z usnesení ze dne 10. ledna 2020 (první dva žalobci) a ze dne 3. února 2020 (třetí žalobkyně), kterými vyšetřující soudce trestního senátu Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) zamítl žaloby podané proti usnesením ze dne 14. října 2019 a ze dne 4. listopadu 2019, kterými byly vydány zatýkácí rozkazy na žalobce. V tomto výňatku je zejména uvedeno, že žádosti o zbavení imunity mají za cíl to, aby výkon evropských zatýkácích rozkazů mohl „pokračovat“. Tato informace je převzata do bodu P napadených rozhodnutí. V odůvodnění výše uvedených usnesení ze dne 10. ledna 2020 a 4. února 2020 je konkrétně uvedeno, že je žádáno o zbavení žalobců imunity upravené v čl. 9 prvním pododstavci písm. b) protokolu č. 7, jelikož tato imunita brání výkonu evropských zatýkácích rozkazů vydaných na žalobce. Je v něm rovněž uvedeno, že zbavení imunity usnadní vedení trestního řízení. V tomto kontextu žalobci nejsou oprávněni tvrdit, že cílem žádosti o zbavení imunity bylo jen umožnit výkon evropských zatýkácích rozkazů v Belgii a Spojeném království.
- 97 Žalobci tudíž nejsou oprávněni tvrdit, že napadená rozhodnutí, vykládána samostatně nebo ve vztahu k žádostem o zbavení imunity, nebyla jasná, pokud jde o řízení, kterých se týkalo zbavení imunity. První část žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.
- *Ke druhé části žalobního důvodu, vycházející z nejasnosti napadených rozhodnutí, pokud jde o povahu opatření, která mohla být přijata v rámci výkonu evropských zatýkácích rozkazů*
- 98 Žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí nejsou jasná, pokud jde o přesná opatření, která mohla být přijata v řízeních o výkonu evropských zatýkácích rozkazů. Tvrdí, že tato rozhodnutí neměla umožnit přijetí jakéhokoli omezení jejich svobody, neboť nadále se na ně vztahuje imunita upravená v čl. 9 druhém pododstavci protokolu č. 7, ačkoli Španělské království tvrdí opak. Rozdílné výklady v tomto ohledu Parlamentu, Španělského království a italských vykonávajících soudů potvrzují tuto nejasnost. Žalobci rovněž zdůrazňují, že napadená rozhodnutí, v nichž Parlament zbavuje imunity upravené v čl. 9 prvním pododstavci písm. b) protokolu č. 7, aniž se vyjadřuje k zachování imunity upravenému v čl. 9 druhém pododstavci tohoto protokolu, jsou bezprecedentní, čímž zcela vytvářejí právní nejistotu.
- 99 Úvodem je třeba uvést, že výsady a imunity, které Unii přiznává protokol č. 7, mají funkční povahu, jelikož mají zabránit vzniku překážky fungování a nezávislosti Unie, což zejména znamená, že tyto výsady a imunity jsou přiznány výlučně v zájmu Unie [v tomto smyslu viz usnesení ze dne 29. března 2012, Gollnisch v. Parlament, C-569/11 P(R), nezveřejněné, EU:C:2012:199, bod 29, a rozsudek ze dne 30. listopadu 2021, LR Ğenerálprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, bod 57 a citovaná judikatura]. Cílem imunit je konkrétně zajistit Parlamentu úplnou a účinnou ochranu před překážkami nebo hrozbami narušení jeho řádného fungování a nezávislosti (viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, bod 82 a citovaná judikatura). Přísluší tedy Parlamentu při výkonu svých pravomocí zajistit účinnost těchto imunit (rozsudek ze dne 19. března 2010, Gollnisch v. Parlament, T-42/06, EU:T:2010:102, bod 107). Za tímto účelem v souladu s čl. 5

odst. 2 ve spojení s článkem 6 jednacího řádu (viz body 42 a 43 výše) musí Parlament při prozkoumání žádosti o zbavení imunity jednat v zájmu zachování své integrity jakožto demokratického zákonodárského shromáždění a zajistit nezávislost svých poslanců při plnění jejich povinností.

- 100 Dále, pokud je Parlamentu předložena žádost o zbavení imunity jednoho z jeho členů, Parlament musí poté, co mu případně jak dotčený členský stát, tak dotčený člen poskytnou objasnění na základě ustanovení čl. 9 odst. 5 a 6 jednacího řádu, posoudit situaci tohoto člena s ohledem na skutečnosti, v nichž tkví původ této žádosti. V tomto ohledu Parlament musí nejprve ověřit, zda se na tyto skutečnosti může vztahovat článek 8 protokolu č. 7 jakožto zvláštní ustanovení. V případě kladné odpovědi musí Parlament konstatovat, že zbavení imunity není možné. Přísluší mu zadruhé jen v případě záporné odpovědi, aby ověřil, zda dotčený poslanec požívá imunity upravené v článku 9 protokolu ve vztahu k dotčeným skutečnostem, a případně rozhodl, zda je třeba jej zbavit této imunity na základě čl. 9 třetího pododstavce protokolu č. 7 (usnesení ze dne 12. listopadu 2020, *Jalkh v. Parlament*, C-792/18 P a C-793/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:911, bod 33, a rozsudek ze dne 17. ledna 2013, *Gollnisch v. Parlament*, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, body 46 a 47).
- 101 V projednávané věci Parlament v bodě A napadených rozhodnutí uvedl, že žádost o zbavení imunity je založena na čl. 9 prvním pododstavci písm. b) protokolu č. 7.
- 102 Parlament tím, že uplatnil postup popsany v bodě 100 výše, přezkoumal, zda se na skutečnosti vytýkané žalobcům v dotčeném trestním řízení vztahuje článek 8 protokolu č. 7 a v bodě J napadených rozhodnutí dospěl k závěru, že tomu tak není.
- 103 Dále, pokud jde o článek 9 protokolu č. 7, zejména v rozsahu, v němž se žádost o zbavení imunity týká odstranění překážky bránící v zatčení žalobců jiným členským státem než Španělským královstvím za účelem jejich předání tomuto státu k pokračování v dotčeném trestním řízení, Parlament zamýšlel imunitu upravenou v čl. 9 prvním pododstavci písm. a) uvedeného protokolu. V bodě M napadených rozhodnutí Parlament uvedl, že podle žádostí o zbavení imunity článek 71 španělské Ústavy neukládal povinnost získat souhlas Parlamentu k pokračování v trestním řízení vedeném proti osobě, která se stala poslancem po jejím obvinění, a tudíž nebylo nezbytné žádat o zbavení imunity upravené v tomto článku. V bodě N dodal, že nepřísluší Parlamentu, aby vykládal vnitrostátní pravidla týkající se imunit poslanců. Jak Parlament potvrdil na jednání, tímto vzal tento orgán na vědomí, že španělské právo, jak je vykládáno španělskými soudy, které je použitelné z důvodu odkazu v čl. 9 prvním pododstavci písm. a) protokolu č. 7, nepřiznává žalobcům imunitu vztahující se na dotčené skutečnosti.
- 104 Konečně v bodě O napadených rozhodnutí Parlament posoudil, zda bylo zbavení imunity podle čl. 9 prvního pododstavce písm. b) protokolu č. 7 namístě. V prvním bodě výroku dospěl k závěru, že tomu tak je.
- 105 V rozsahu, v němž v rámci svých pravomocí týkajících se imunit se Parlament musí ujistit o jejich účinnosti, implicitně, ale nezbytně vyplývá z napadených rozhodnutí, že jen imunita upravená v čl. 9 prvním pododstavci písm. b) protokolu č. 7 je překážkou v zatčení žalobců a jejich předání španělským orgánům na základě výkonu sporných zatýkacích rozkazů a musí dojít ke zbavení této imunity.

106 Ačkoli žalobci tvrdí opak, neexistence v napadených rozhodnutích zmínky o imunitě upravené v čl. 9 druhém pododstavci protokolu č. 7 nemůže způsobit jejich nejednoznačnost. Za stávající praxe totiž Parlament zasedá nepřetržitě od zahájení prvního zasedání až do jeho ukončení, k němuž dochází zároveň se zahájením prvního zasedání, které se koná po dalších volbách. Imunita upravená v čl. 9 prvním pododstavci protokolu č. 7, která se uplatňuje v průběhu doby zasedání Parlamentu, se vztahuje tedy na jeho členy v průběhu celého volebního období (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta Szpunara ve věci Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:958, bod 83). Kromě toho v rozsahu, v němž tato imunita zajišťuje každému členovi Parlamentu možnost bez překážek se dostavit na první zasedání nového parlamentního období a provést kroky nezbytné k převzetí jeho mandátu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, body 85 a 86), nebyla imunita upravená v čl. 9 druhého pododstavce protokolu č. 7 dotčena v projednávané věci, jelikož příslušné španělské orgány tím, že požádaly o zbavení žalobců imunity, uznaly jejich postavení jakožto členů Parlamentu a posledně uvedení vykonávali svůj mandát.

107 Vzhledem ke skutečnostem uvedeným v bodě 106 výše za okolností projednávané věci a nezávisle na úvahách Parlamentu uvedených v tomto řízení a v řízení o předběžných opatřeních čl. 9 druhý pododstavec protokolu č. 7 neuděloval žalobcům ochranu nezávislou na ochraně, kterou požívali na základě čl. 9 prvního pododstavce uvedeného protokolu.

108 Druhá část žalobního důvodu musí být tudíž zamítnuta.

109 V důsledku toho je třeba zamítnout pátý žalobní důvod v rozsahu, v němž je založen na porušení zásady právní jistoty, a vzhledem k tomu, že části žalobního důvodu vycházející z porušení zásady loajální spolupráce, práva na účinnou soudní ochranu a práva na obhajobu jsou založeny výlučně na porušení zásady právní jistoty, zamítnout pátý žalobní důvod v plném rozsahu.

K šestému žalobnímu důvodu v rozsahu, v němž vychází z porušení článku 343 SFEU, článku 9 protokolu č. 7 a čl. 5 odst. 2 jednacího řádu, jakož i některých základních práv žalobců

110 V rámci šestého žalobního důvodu žalobci zejména uvádějí, že napadená rozhodnutí byla přijata v rozporu s ustanoveními upravujícími právo Parlamentu zbavit imunity, a sice článkem 343 SFEU, článkem 9 protokolu č. 7 a čl. 5 odst. 2 jednacího řádu a dále s některými ustanoveními Listiny.

111 Parlament a Španělské království zpochybňují argumenty žalobců.

112 Úvodem je třeba připomenout, že čl. 9 třetí pododstavec protokolu č. 7 stanoví, že „Evropský parlament je oprávněn svého člena imunity zbavit“, aniž upřesňuje podmínky, za nichž musí Parlament posoudit, zda je zbavení imunity na místě, či nikoli. Parlament tak má velmi širokou pravomoc k posouzení, pokud jde o směr, který zamýšlí dát rozhodnutí přijatému v návaznosti na žádost o zbavení imunity z důvodu politického charakteru, který má takové rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. ledna 2013, Gollnisch v. Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 59, a ze dne 12. února 2020, Bilde v. Parlament, T-248/19, nezveřejněný, EU:T:2020:46, bod 19).

113 V tomto ohledu čl. 6 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že „[k]aždá žádost o zbavení imunity se posuzuje v souladu s články 7, 8 a 9 Protokolu č. 7 o výsadách a imunitách Evropské unie a se zásadami uvedenými v čl. 5 odst. 2 jednacího řádu“. Toto posledně uvedené ustanovení stanoví, že

„[p]ři výkonu svých pravomocí týkajících se výsad a imunit jedná Parlament v zájmu zachování své integrity jakožto demokratického zákonodárního shromáždění a s cílem zajistit nezávislost poslanců při plnění jejich povinností“.

- 114 Žádné jiné ustanovení neupravuje hmotněprávní kritéria prozkoumání žádostí o zbavení imunity. V tomto kontextu výbor pověřený vyšetřováním žádostí o zbavení imunity a předložením návrhu odůvodněného rozhodnutí Parlamentu na základě čl. 9 odst. 4 jednacího řádu (viz bod 44 výše) předložil různá sdělení svým členům, v nichž identifikoval zásady, kterými se zamýšlel řídit ve věcech imunity. Posledním sdělením je sdělení členům výboru pro právní záležitosti týkající se zásad použitelných na žádosti o zbavení imunity ze dne 19. listopadu 2019 (dále jen „sdělení č. 11/2019“). V bodech 41 až 44 toto sdělení tak stanoví v podstatě, že pokud je Parlamentu předložena žádost o zbavení imunity vztahující se na skutečnosti, na které se nevztahuje imunita upravená článkem 8 protokolu č. 7, nýbrž na které se vztahuje imunita upravená v článku 9 tohoto protokolu, zbaví dotčenou osobu imunity, ledaže zjistí existenci domněnky *fumus persecutionis*, a sice pokud je cílem vnitrostátních řízení patrně poškodit politickou činnost poslance, a tudíž nezávislost Parlamentu. Ve svých písemnostech Parlament potvrdil, že toto sdělení odráží praxi skutečně uplatňovanou při prozkoumání žádosti o zbavení imunity.
- 115 Je rovněž třeba připomenout, že výsady a imunity, které protokolem č. 7 uznává Unie, mají funkční povahu, jelikož mají zabránit vzniku překážky fungování a nezávislosti Unie, což zejména znamená, že tyto výsady a imunity jsou přiznány výlučně v zájmu Unie (viz bod 99 výše).
- 116 Pokud jde o přezkum Tribunálem napadených rozhodnutí přijatých Parlamentem v návaznosti na žádost o zbavení imunity, z judikatury vyplývá, že unijní soud musí ověřit dodržování procesních pravidel, věcnou správnost skutkových zjištění orgánu, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení tohoto skutkového stavu a ke zneužití pravomoci (viz rozsudek ze dne 17. ledna 2013, Gollnisch v. Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 60 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 1. prosince 2021, Jalkh v. Parlament, T-230/21, nezveřejněný, EU:T:2021:848, bod 24).
- K údajnému porušení ustanovení článku 343 SFEU, článku 9 protokolu č. 7 a čl. 5 odst. 2 jednacího řádu
- 117 Žalobci tvrdí, že Parlament nedodržel meze ohraničující jeho práva na zbavení imunity vyplývající z ustanovení článku 343 SFEU, článku 9 protokolu č. 7 a čl. 5 odst. 2 jednacího řádu.
- 118 Zprvce žalobci tvrdí, že Parlament v rozporu s ustanoveními uvedenými v bodě 117 výše, a konkrétně s čl. 5 odst. 2 jednacího řádu neprozkoumal, zda zbavení imunity v jejich případě mohlo narušit zájmy Unie, a zejména integritu a nezávislost Parlamentu. Mají za to, že Parlament tak nezohlednil případné důsledky, které může mít zbavení imunity na jejich poslanecký mandát, zatímco může vést k jejich zatčení nebo zadržení.
- 119 V tomto ohledu je třeba uvést, že Parlament prostřednictvím výboru pro právní záležitosti definoval zásady, kterými se zamýšlel řídit při určování, zda zbavení imunity naruší jeho nezávislost nebo integritu. Parlament tak použil kritérium *fumus persecutionis*, podle čl. 9 protokolu 7, jelikož dojde ke zbavení imunity, pokud má Parlament za to, že neexistuje důkaz o tom, že soudní řízení týkající se dotčeného člena, byla zahájena s cílem poškodit politickou činnost tohoto člena, a tudíž Parlamentu. Parlament v průběhu řízení uvedl, že toto kritérium

bylo určeno s přihlédnutím jak k cíli zachování jeho nezávislosti a řádného fungování tak k cíli nezbytného dodržení zásady loajální spolupráce zakotvené v čl. 4 odst. 3 SEU, na jejímž základě se Unie a členské státy navzájem respektují a pomáhají si při plnění úkolů vyplývajících ze Smluv.

- 120 Z toho vyplývá, že tím, že Parlament odmítl existenci *fumus persecutionis*, měl nezbytně za to, že zbavení žalobců imunity nenarušuje jeho zájmy, zvláště jeho řádné fungování a nezávislost.
- 121 Podle žalobců je takový závěr nesprávný, neboť napadená rozhodnutí je v rozporu s článkem 343 SFEU zbavují imunity nezbytné k plnění jejich povinností vzhledem k nebezpečí, že budou zbaveni svobody po jejich předání španělským orgánům, a tudíž nebudou schopni vykonávat svůj mandát.
- 122 Taková argumentace však vede k záměně mezi imunitami, které musí mít členové Parlamentu, jež mají zaručit, že Parlament může plnit své poslání, a právem Parlamentu stanoveným v čl. 9 třetím pododstavci protokolu č. 7 zbavit poslanecké imunity. Jak rozhodl Soudní dvůr v rozsudku ze dne 19. prosince 2019 Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115, bod 76), Unie a především členové jejích orgánů musí podle článku 343 SFEU sice požívat imunit nezbytných k plnění svého poslání, avšak toto ustanovení nemůže být vykládáno tak, že člen Parlamentu nemůže být nikdy zbaven imunity, pokud pokračování v řízení, v němž byla podána žádost o zbavení imunity, může být překážkou výkonu jeho mandátu, případně na konci tohoto řízení, vést k jeho ztrátě. Takový výklad by zbavil jakéhokoli užitečného účinku čl. 9 třetí pododstavec protokolu č. 7.
- 123 Zadruhé žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí byla přijata v rozporu s imunitami upravenými v čl. 9 prvním a druhém pododstavci protokolu č. 7.
- 124 V první řadě žalobci uvádějí, že napadená rozhodnutí porušují čl. 9 první pododstavec písm. a) a b) protokolu č. 7 tím, že jejich cílem je umožnit výkon vnitrostátních a evropských zatýkacích rozkazů vydaných zjevně v rozporu s těmito ustanoveními.
- 125 Úvodem je třeba uvést, že v rámci svého posouzení žádosti o zbavení imunity, jak bylo uvedeno v bodě 100 výše, Parlamentu přísluší ověřit, zda dotčený poslanec požívá imunity upravené v článku 9 protokolu, a pokud tomu tak je, rozhodnout, zda je třeba jej zbavit této imunity, či nikoli, na základě čl. 9 třetího pododstavce protokolu č. 7. Za tímto účelem uplatňuje kritérium *fumus persecutionis*.
- 126 Naopak Parlamentu nepřísluší posoudit legalitu aktů přijatých soudy v průběhu dotčeného řízení vzhledem k tomu, že tato otázka spadá výlučně do pravomoci vnitrostátních orgánů.
- 127 Z toho vyplývá, že Parlamentu nepřísluší se v rámci prozkoumání žádosti o zbavení imunity vyjádřit k legalitě vnitrostátních a evropských zatýkacích rozkazů přijatých v dotčeném trestním řízení. Je třeba rovněž upřesnit, že ačkoli žalobci tvrdí opak, napadená rozhodnutí nemají účinek validace nebo legalizace uvedených rozkazů.
- 128 V druhé řadě žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí nesprávně spočívají na zjištění, že nepožívají žádné imunity podle čl. 9 prvního pododstavce písm. a) protokolu č. 7. Mají v podstatě za to, že podle španělského práva, na které tento článek odkazuje, osoba, která byla obviněna před tím, než se stala španělským poslancem, požívá imunity. Na podporu svého tvrzení uplatňují čl. 71 odst. 2 španělské Ústavy, čl. 751 druhý pododstavec a článek 753 trestního řádu, jakož i čl. 22 odst. 1 jednacího řádu Senátu.

- 129 V tomto ohledu bylo již zjištěno v bodě 103 výše, že v napadených rozhodnutích Parlament vzal na vědomí, že španělské právo, jak je vykládáno španělskými soudy, které je použitelné z důvodu odkazu učiněného v čl. 9 prvním pododstavci písm. a) protokolu č. 7, a které odmítl vykládat, nepřiznává žalobcům imunitu ve vztahu k dotčeným skutečnostem. Na jednání Parlament uvedl, že v průběhu fáze vyšetřování žádostí o zbavení imunity, neměl k dispozici žádnou informaci, která by mohla zpochybnit skutečnost, že podle stávající vnitrostátní judikatury žalobci nepožívají imunity upravené v čl. 9 prvním pododstavci písm. a) protokolu č. 7, a v opačném případě by požadoval objasnění od španělských orgánů.
- 130 Vzhledem k tomu, že podle čl. 9 prvního pododstavce písm. a) protokolu č. 7 rozsah a dosah imunity, kterou požívají poslanci na svém vnitrostátním území, jsou určeny jednotlivými vnitrostátními právy, na které odkazuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2010, Gollnisch v. Parlament, T-42/06, EU:T:2010:102, bod 106), žalobci nejsou oprávněni tvrdit, že Parlament se dopustil nesprávného právního posouzení, když odkázal na vnitrostátní právo, jak je vykládáno vnitrostátními soudy.
- 131 Kromě toho žalobci se sice dovolávají několika ustanovení vnitrostátního práva, neprokázali však, že Parlament se dopustil nesprávného posouzení, když uvedl, že takové vnitrostátní právo, které vyplývá zejména z těchto ustanovení, je vykládáno vnitrostátními soudy tak, že nevyžaduje souhlas Parlamentu k tomu, aby bylo možné pokračovat v trestním řízení proti osobě, která – podobně jako žalobci – byla zvolena po jejím obvinění.
- 132 Zatřetí žalobci tvrdí, že nemohlo dojít ke zbavení imunity upravené v čl. 9 prvním pododstavci písm. b) protokolu č. 7, aniž došlo rovněž ke zbavení imunity upravené v čl. 9 druhém pododstavci uvedeného protokolu, neboť jinak by nebylo dodrženo toto druhé ustanovení.
- 133 Stačí přitom připomenout, že za okolnosti projednávané věci, zejména vzhledem k tomu, že Španělské království uznalo žalobce za poslance, čl. 9 druhý pododstavec protokolu č. 7 jim nepřiznával samostatnou ochranu ve vztahu k ochraně, kterou požívali podle čl. 9 prvního pododstavce uvedeného protokolu (viz bod 107 výše). Žalobci tudíž nejsou oprávněni tvrdit, že napadená rozhodnutí byla přijata v rozporu s čl. 9 druhým pododstavcem protokolu č. 7.
- 134 V důsledku toho je třeba zamítnout část žalobního důvodu vycházející z porušení ustanovení článku 343 SFEU, článku 9 protokolu č. 7 a čl. 5 odst. 2 jednacího řádu.

– K protiprávnímu zásahu do základních práv žalobců

- 135 Žalobci mají v podstatě za to, že vzhledem k tomu, že poslanecká imunita je zásadní zárukou dodržování jejich práva na výkon jejich mandátu zaručeného článkem 3 protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), a práva být volen zakotveného v čl. 39 odst. 2 Listiny vykládaného ve světle článků 6, 45 a 48 Listiny a článku 21 SFEU, zbavení je imunity je zásahem do těchto práv, které musí být v souladu podmínkami stanovenými v článku 52 Listiny.
- 136 Úvodem je třeba připomenout, že čl. 39 odst. 2 Listiny, který stanoví, že „[č]lenové Evropského parlamentu jsou voleni v přímých a všeobecných volbách svobodným a tajným hlasováním“, zaručuje právo být volen ve volbách do Parlamentu. Právo být volen zahrnuje právo jednotlivce být kandidátem ve volbách a poté, co je zvolen vykonávat svůj mandát [pokud jde o článek 3 protokolu č. 1 k EÚLP, viz ESL, 11. černa 2002, Sadak a další v. Turecko (č. 2), CE:ECHR:2002:0611JUD002514494, bod 33].

137 Článek 52 odst. 1 jednacího řádu stanoví:

„1. Každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, jsou-li nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.“

138 Imunita přitom nemůže být základním právem přiznaným poslancům Evropského parlamentu, jelikož je udělena výlučně v zájmu Parlamentu (viz bod 99 výše). Okolnost, že rozhodnutí o zbavení imunity mění právní situaci tohoto dotčeného poslance v důsledku samotného účinku zrušení ochrany, která je mu přiznána protokolem č. 7 tím, že obnovuje jeho postavení osoby podléhající obecnému právu členských států a vystavuje jej, aniž je zapotřebí jakéhokoli zprostředkujícího předpisu, zejména zadržení a soudnímu stíhání zavedeným tímto obecným právem (obdobně viz rozsudek ze dne 18. června 2020, Komise v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, bod 45), není v tomto ohledu relevantní. Tato okolnost totiž s sebou nese pouze to, že žalobci mohou zpochybnit napadená rozhodnutí před unijním soudem.

139 Konkrétně imunita přiznaná poslancům Evropského parlamentu sice zajišťuje i účinnost základního práva, kterým je právo být volen, které umožňuje osobám, které byly zvoleny členy Parlamentu učinit kroky nezbytné k převzetí jejich mandátu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, bod 86), avšak nemůže být zaměňována s tímto právem.

140 Kromě toho samotné zbavení poslanecké imunity nemá žádný dopad na výkon mandátu. Jeho cílem je jen umožnit vnitrostátním orgánům, aby pokračovaly ve vnitrostátním řízení. K omezení výkonu mandátu, nebo dokonce k jeho ztrátě mohou tedy vést jen rozhodnutí, která budou případně přijata vnitrostátními orgány na konci tohoto řízení, a toto omezení nebo tato ztráta mohou být jako takové zásahem do práva být volen.

141 Ze stejných důvodů rozhodnutí o zbavení imunity s sebou nenese žádný dopad na svobodu, zejména pohyb žalobců, ani nezasahuje do jejich práva na dodržování presumpce nevin. V tomto ohledu je připomenuto, že otázka, zda byly splněny podmínky pro zbavení poslanecké imunity podle článku 9 protokolu č. 7 v době, kdy o to bylo požádáno, se liší od otázky spočívající v určení, zda skutky vytýkané dotčeným poslancům jsou prokázány, přičemž tato otázka spadá do pravomoci orgánů členského státu (rozsudek ze dne 17. září 2020, Troszczynski v. Parlament, C-12/19 P, EU:C:2020:725, bod 57).

142 Argumenty žalobců vycházející ze skutečnosti, že napadená rozhodnutí jsou zásahy do některých základních práv přiznaných EÚLP a Listinou, musí být zamítnuty jako neopodstatněné. V důsledku toho jejich argumentace, jejímž cílem je prokázat, že tyto zásahy nesplňují požadavky stanovené v čl. 52 odst. 1 Listiny, není účinná, a musí být z tohoto důvodu odmítnuta.

143 Z výše uvedeného vyplývá, že v rozsahu, v němž je šestý žalobní důvod založen na tom, že Parlament nedodržel meze ohraničující jeho práva na zbavení imunity, musí být zamítnut.

K šestému žalobnímu důvodu v rozsahu, v němž vychází z nesprávného skutkového a právního posouzení, kterými je stíženo prozkoumání fumus persecutionis Parlamentem a k sedmému

žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásad řádné správy a rovného zacházení a zjevně nesprávných posouzení fumus persecutionis, kterých se údajně dopustil Parlament

- 144 Šestý žalobní důvod vychází zejména z nesprávných právních a skutkových posouzení, kterých se dopustil Parlament při prozkoumání *fumus persecutionis*. Sedmý žalobní důvod vychází z porušení zásad řádné správy a rovného zacházení, jelikož Parlament se bez odůvodnění odchýlil od své dřívější praxe v oblasti posuzování žádostí o zbavení imunity, a dále ze zjevně nesprávného posouzení *fumus persecutionis* Parlamentem.
- 145 Parlament a Španělské království zpochybňují tyto argumenty.
- *K údajným nesprávným právním a skutkovým posouzením, kterými je stíženo prozkoumání fumus persecutionis Parlamentem*
- 146 V projednávaném případě se Parlament v napadených rozhodnutích zabýval imunitou upravenou v čl. 9 prvním pododstavci písm. b) protokolu č. 7 od bodu O a otázkou, zda mělo dojít k zbavení této imunity od bodu Q. Konkrétně v bodě T zjistil, že obvinění podané proti žalobcům zjevně nesouviselo s jejich funkcemi poslanců Evropského parlamentu, ale týkalo se jejich předchozích funkcí v Katalánsku. V bodě U Parlament uvedl, že jiné osoby, které neměly postavení poslanců Evropského parlamentu, byly rovněž vyšetřovány pro stejné skutky. V bodě V Parlament zjistil, že k uvedeným skutkům došlo v roce 2017 a dotčené trestní řízení proti žalobcům bylo zahájeno v době, kdy získání postavení člena Parlamentu žalobci bylo ještě hypotetické. V důsledku toho měl Parlament v bodě W za to, že neprokázal, že dotčená soudní řízení byla zahájena s cílem poškodit politickou činnost žalobců, a tudíž jeho činnost.
- 147 Zprvce žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí spočívají na nesprávném právním posouzení cíle poslanecké imunity. Podle nich měl Parlament nesprávně za to, že chrání poslance pouze před soudními řízeními, jejichž cílem jsou činnosti vykonávané při výkonu jeho poslaneckých povinností nebo činnosti, které jsou od nich neoddelitelné. Žalobci mají za to, že Parlament tak dospěl k nesprávnému závěru, že okolnost, že dotčené trestní řízení nesouvisí s výkonem jejich poslaneckých povinností, odůvodňuje, aby byli zbaveni imunity.
- 148 V tomto ohledu je třeba uvést, že v bodě S napadených rozhodnutí je zopakována zásada uvedená v bodě 3 sdělení č. 11/2019, podle níž „[ú]čelem poslanecké imunity je chránit Parlament a jeho poslance před soudním řízením v souvislosti s činnostmi prováděnými při plnění jejich poslaneckých povinností, a jež nelze oddělit od tohoto mandátu“.
- 149 Úvodem je třeba připomenout, že imunita upravená v článku 8 protokolu č. 7 zahrnuje jen názory nebo hlasy vyjádřené členy Parlamentu při plnění jejich poslaneckých povinností. Naopak imunita upravená v článku 9 uvedeného protokolu chrání tyto členy během období zasedání Parlamentu, včetně ve vztahu ke skutečnostem, které nesouvisí s plněním poslaneckých povinností. Rozsah této imunity nebyl zpochybněn v projednávaném případě. Je totiž nesporné, že žalobci mají imunitu upravenou v čl. 9 prvním pododstavci písm. b) protokolu č. 7, i když dotčené trestní řízení se vztahuje na činnosti, které nesouvisí s plněním poslaneckých povinností.
- 150 Dále pokud jde o posouzení existence *fumus persecutionis*, je třeba konstatovat, že Parlament se nezávisle na znění bodu S, které je nejednoznačné, neomezil na zjištění, že ke skutkům vytýkaným žalobcům v dotčeném trestním řízení došlo před jejich zvolením do Parlamentu,

a tyto skutečnosti tudíž nesouvisely s činnostmi vykonávanými při plnění jejich poslaneckých povinností. Parlament ostatně na jednání uznal, že taková okolnost nemůže být rozhodující pro posouzení existence *fumus persecutionis*.

- 151 K tomu, aby Parlament dospěl k závěru o neexistenci *fumus persecutionis*, se opřel o několik skutečností, které, posuzovány společně, mohly podle něj vyloučit existenci případu *fumus persecutionis*. Jedná se o okolnost, že k vytýkaným skutkům došlo v roce 2017, zatímco žalobci nabýli postavení členů Parlamentu dne 13. června 2019, ale také o okolnosti, že byli obviněni dne 21. března 2018, a sice v době, kdy nabytí jejich postavení poslanců Evropského parlamentu bylo hypotetické, a dále toto obvinění se týkalo rovněž jiných osob, které nebyly členy Parlamentu.
- 152 Je tudíž třeba mít za to, že obecný závěr uvedený v bodě S napadených rozhodnutí nebyl proveden v tom smyslu, že žádost o zbavení člena Parlamentu imunity musí být přijata, pokud je jejím cílem pokračování v soudním řízení vztahujícím se na skutečnosti, které nesouvisí s plněním poslaneckých povinností.
- 153 Argument vycházející z nesprávného právního posouzení musí být tedy odmítnut.
- 154 Zadruhé, žalobci tvrdí, že Parlament opřel své posouzení *fumus persecutionis* o nesprávné skutkové posouzení stavu dotčeného trestního řízení. Tvrdí, že v bodě B napadených rozhodnutí měl Parlament nesprávně za to, že vyšetřovací fáze dotčeného trestního řízení byla v jejich ohledu ukončena, přičemž se opřel o dvě usnesení Tribunal Supremo (Nejvyšší soud), včetně usnesení ze dne 25. října 2018, které se jich netýkalo.
- 155 Je třeba připomenout, že napadená rozhodnutí uvádějí v bodě B následující:
- „vzhledem k tomu, že ke skutkům, které jsou předmětem obvinění, došlo v roce 2017; že usnesení o obvinění bylo v této věci vydáno dne 21. března 2018 a bylo potvrzeno pozdějšími usneseními, která zamítla odvolání; že vyšetřování bylo ukončeno usnesením ze dne 9. července 2018, přičemž ukončení bylo potvrzeno dne 25. října 2018; že v usnesení ze dne 9. července 2018 bylo rozhodnuto, že „[první žalobce/druhý žalobce/třetí žalobkyně mimo jiné odmítli se dostavit k soudu, a bylo nařízeno přerušování věci, která se týká jich a jiných osob až do doby, než budou nalezeni“.
- 156 Na jednání bylo upřesněno, že třetí věta bodu B, podle níž „vyšetřování bylo ukončeno usnesením ze dne 9. července 2018, přičemž toto ukončení bylo potvrzeno dne 25. října 2018“, se netýká žalobců, ale jiných osob, kterých se týkalo dotčené trestní řízení a které neodmítly dostavit se k soudu, a dále stav dotčeného trestního řízení vedeného proti nim odráží poslední věta bodu B, která zmiňuje přerušování řízení. Bylo rovněž upřesněno, že vyšetřovací fáze trestního řízení nebyla ukončena ve vztahu k žalobcům, jelikož takové ukončení nemůže být podle vnitrostátního práva nařízeno, aniž jsou obvinění vyslechnuti.
- 157 Žalobci jsou tedy oprávněni tvrdit, že bod B napadených rozhodnutí je stížen nesprávným skutkovým posouzením nebo přinejmenším nejasností otázky, zda vyšetřovací fáze trestního řízení byla ve vztahu k nim ukončena.
- 158 Toto nesprávné posouzení mělo podle žalobců dopad na posouzení existence *fumus persecutionis* vzhledem k tomu, že pokud byl Parlament seznámen se skutečností, že vyšetřování bylo stále proti nim vedeno, mohl mít za to, že vydání evropských zatýkacích rozkazů na ně je nepřiměřené.

- 159 Z bodu B napadených rozhodnutí však jasně vyplývá, že trestní řízení týkající se žalobců, bylo bez ohledu na jeho fázi, přerušeno z důvodu odmítnutí žalobců dostavit se před příslušné orgány a zbavení je imunity bylo požadováno z důvodu tohoto odmítnutí a z toho důvodu, že opustili Španělské království, a to za účelem výkonu evropských zatýkacích rozkazů, které byly na ně vydány. Pokud jde o spoluobviněné, kteří se dostavili k soudu, vyšetřování bylo ukončeno a byl vyhlášen odsuzující rozsudek.
- 160 V tomto kontextu se nejeví, že nesprávné posouzení nebo přinejmenším nejasnost v napadených rozhodnutích, pokud jde o fázi dotčeného trestního řízení, měly dopad na posouzení žádosti o zbavení imunity.
- 161 Z výše uvedeného vyplývá, že část žalobního důvodu vycházející z nesprávných skutkových a právních posouzení *fumus persecutionis* Parlamentem je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

– K údajnému porušení zásad řádné správy a rovného zacházení

- 162 Žalobci tvrdí, že v rozporu s ustálenou praxí, Parlament nedospěl k závěru o existenci *fumus persecutionis*, zatímco zaprvé bylo obvinění zjevně neopodstatněné, zadruhé byl prokázán jasný úmysl postihnout poslance za jejich politickou činnost, zatřetí dotčené zatýkací rozkazy byly vydány potřetí v závislosti na politických výpočtech španělských orgánů, začtvrté žádosti o zbavení imunity byly motivovány vůli zabránit výkonu jejich poslaneckého mandátu, zapáté řízení bylo zahájeno politickým odpůrcem, zašesté řízení byla zahájeno jen proti členům Parlamentu, zasedmé existovaly vážné pochybnosti o dodržení jejich základních práv v dotčeném trestním řízení, zaosmé několikrát došlo k vyzvání, aby jim byly uloženy příkladné sankce a zadeváté státní zástupce učinil několik veřejných prohlášení ve sdělovacích prostředcích.
- 163 Žalobci rovněž tvrdí, že Parlament se nedržel své praxe, podle níž nesmí dojít ke zbavení imunity, pokud jiné členské státy než členský stát, za něhož byl poslanec zvolen, postihují méně přísně vytýkané skutky, jak to mělo být uznáno v projednávaném případě. Parlament se podle nich rovněž nedržel své praxe spočívající jednak v nezabavení imunity, pokud se trestní řízení týká obvinění souvisejícího s pokojnými veřejnými demonstracemi a schůzkami, a jednak v nezohlednění data, kdy k vytýkaným skutkům došlo, ani data zahájení trestního řízení.
- 164 Úvodem je třeba připomenout, že orgány jsou povinny vykonávat své pravomoci v souladu s takovými obecnými zásadami unijního práva, jako je zásada rovného zacházení a zásada řádné správy. S ohledem na tyto zásady musejí zohlednit již přijatá rozhodnutí ve věci podobných žádostí a se zvláštní pozorností se zabývat otázkou, zda je třeba rozhodnout v tomtéž smyslu, či nikoli. Kromě toho zásady rovného zacházení a řádné správy musejí být v souladu s dodržováním legality (viz rozsudek ze dne 17. ledna 2013, Gollnisch v. Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 109 a citovaná judikatura).
- 165 V tomto ohledu zásada rovného zacházení brání zejména tomu, aby se srovnatelnými situacemi bylo zacházeno odlišně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek ze dne 17. ledna 2013, Gollnisch v. Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 110 a citovaná judikatura).
- 166 V projednávaném případě se zaprvé žalobci za účelem prokázání existence praxe Parlamentu spočívající v odmítnutí zbavit poslance imunity, pokud je tento poslanec stíhán za svou politickou činnost, bylo-li toto řízení zahájeno politickým odpůrcem nebo jestliže dotčené vnitrostátní orgány požadovaly příkladné sankce vůči tomuto poslanci, dovolávají sdělení č. 11/2003 ze dne

6. června 2003 vydaného výborem Parlamentu pro právní záležitosti a vnitřní trh, který byl v té době pověřen otázkami imunity, jež je syntézou dřívější rozhodovací praxe Parlamentu. Toto sdělení uvádí, že nemůže dojít ke zbavení imunity v případech, v nichž jednání, za které je člen Parlamentu stíhán, je součástí jeho politické činnosti nebo s ní přímo souvisí. Toto sdělení rovněž upřesňuje, že nedojde ke zbavení imunity v případě domněnky *fumus persecutionis*, která je definována jako „domněnka o tom, že soudní stíhání proti členovi parlamentu je zahájeno s úmyslem škodit jeho politickým činnostem“. Uvádí jako příklad několik indicií, které mohou vést k předpokladu o její existenci. Je přitom třeba uvést, že toto sdělení bylo nahrazeno sdělením č. 11/2019 ze dne 10. listopadu 2019, kdy bylo toto sdělení zveřejněno. Podle jeho bodu 53 totiž sdělení č. 11/2019 „nahrazuje veškerá předchozí sdělení a další dokumenty výboru [Parlamentu] pro právní záležitosti týkající se jeho praxe a podrobných pravidel fungování v oblasti imunit“, včetně mimo jiné sdělení č. 11/2003.

- 167 Zadruhé Parlament tvrdí, že od takové praxe, jako je praxe, která byla shrnuta ve sdělení č. 11/2003, bylo upuštěno ve smyslu omezení případů, v nichž Parlament odmítne zbavit imunity. Je třeba uvést, že sdělení č. 11/2019 stejně jako předchozí sdělení č. 11/2016 přijaté dne 9. května 2016 definuje *fumus persecutionis* jako jediný případ, v němž nesmí dojít ke zbavení imunity, aniž upřesňuje kritéria, která musí být zohledněna pro účely prokázání její existence, a identifikuje kategorie případů, v nichž musí být předpokládáno, že existuje taková domněnka.
- 168 Zatřetí v rozsahu, v němž se žalobci dovolávají ustálené praxe, kdy Parlament odmítne zbavení imunity, pokud je cílem dotčených soudních stíhání zabránit plnění poslaneckých povinností, je třeba uvést, že tato praxe není zpochybňována a Parlament uplatnil v projednávaném případě tento přístup.
- 169 Začtvrté za účelem prokázání ustálené praxe Parlamentu, pokud jde o skutečnosti, které mají být zohledněny pro identifikaci domněnky *fumus persecutionis*, a obecně, pokud jde o případy, v nichž Parlament odmítne zbavit jednoho ze svých členů imunity, se žalobci omezují na to, že se dovolávají některých rozhodnutí přijatých Parlamentem, aniž prokazují, jak tato rozhodnutí mohou prokázat takovou praxi.
- 170 Je rovněž třeba uvést, že velká část rozhodnutí dovolávaných žalobci byla přijata v letech 1982 až 2003. Jsou tedy součástí praxe shrnuté ve sdělení č. 11/2003, které bylo výslovně zrušeno Parlamentem, a které se podle něj již nepoužívá. Žalobci se dovolávají jen dvanácti rozhodnutí přijatých od roku 2004. Nejnovějších sdělení vydaných v průběhu legislativního období 2014-2019 je jen sedm. Čtyři z nich jsou rozhodnutí, kterými Parlament zbavil dotčené poslance imunity poté, co dospěl k závěru, že neexistovala domněnka *fumus persecutionis*, a žalobci se jich dovolávají za účelem prokázání nezpochybněné praxe uvedené v bodě 168 výše.
- 171 Zapáté, jak tvrdí Parlament, každé rozhodnutí přijaté jako odpověď na žádost o zbavení imunity ze své podstaty souvisí se zvláštními okolnostmi projednávaného případu. Parlament přitom tvrdí, aniž by to bylo zpochybňováno, že pokud je mu známo, nikdy nevyřizoval žádost o zbavení poslance imunity, jejímž cílem by bylo umožnit výkon zatýkacího mandátu vydaného za účelem pokračování v trestním řízení zahájeném před zvolením tohoto poslance.
- 172 Vzhledem k výše uvedenému je třeba mít za to, že s výhradou nezpochybněné praxe uvedené v bodě 168 a uplatněné v tomto případě žalobci neprokázali, že k datu přijetí napadených rozhodnutí existovala ustálená praxe Parlamentu spočívající v odmítnutí zbavit imunity v případech uvedených v bodech 162 a 163 výše. Část žalobního důvodu vycházející z porušení zásad řádné správy a rovného zacházení musí být tedy zamítnuta.

– K údajně nesprávným posouzením *fumus persecutionis*

- 173 Žalobci mají za to, že Parlament mohl provést zbavení imunity až poté, co vyloučil existenci *fumus persecutionis*. Tvrdí, že Parlament se dopustil zjevně nesprávných posouzení, pokud jde o existenci *fumus persecutionis*, když nezohlednil důkazy, které mu předali. Parlament podle nich tedy nesprávně založil své posouzení na „původním“ trestním řízení a prvních evropských zatýkacích rozkazech, zatímco měl zohlednit trestní řízení po jeho „opětovném zahájení“, a sice evropské zatýkací rozkazy ze dne 14. října a 4. listopadu 2019. Žalobci mají za to, že Parlament tak přehlédl řadu relevantních důvodů, zejména skutečnost, že žádný evropský zatýkací rozkaz již nebyl vůči nim platný a poslední evropské zatýkací rozkazy byly vydány až po jejich zvolení do Parlamentu a po neúspěšných pokusech španělských orgánů zabránit jim v účasti ve volbách, a poté ve složení přísahy. Jediným cílem těchto rozkazů podle nich bylo zabránit jim, aby zaujali místo v Parlamentu, i když jsou jedinými zástupci katalánské minority.
- 174 Zaprvé v rozsahu, v němž žalobci tvrdí, že Parlament se dopustil nesprávného posouzení, pokud jde o existenci *fumus persecutionis* ve vztahu k dotčenému trestnímu řízení, a nikoli pouze ve vztahu k evropským zatýkacím rozkazům vydaným v říjnu a listopadu 2019, je třeba připomenout, že domněnka *fumus persecutionis* je dána, pokud nastaly skutečnosti naznačující, že soudní stíhání bylo zahájeno s úmyslem poškodit poslaneckou činnost poslance. Výše uvedené evropské zatýkací rozkazy byly přitom právě vydány v rámci dotčeného trestního řízení zahájeného proti žalobcům, které bylo přerušeno z důvodu jejich odmítnutí dostavit se před příslušné vnitrostátní orgány. Cílem těchto rozkazů totiž je, aby žalobci byli zatčeni v jiných členských státech než Španělském království za účelem jejich předání orgánům tohoto státu, aby dotčené trestní řízení mohlo pokračovat. Žalobci nejsou tudíž oprávněni tvrdit, že Parlament se dopustil nesprávných posouzení v příslušném soudním řízení za účelem posouzení existence *fumus persecutionis*.
- 175 Žalobci vytýkají Parlamentu rovněž to, že nezohlednil skutečnost, že na každého z nich byly vydány dva předchozí evropské zatýkací rozkazy, přičemž jeden z nich byl vydán v listopadu 2017 a ten byl zrušen následující měsíc a druhý v březnu 2018 a ten byl zrušen v červenci 2018, a tudíž od tohoto data na něj nebyl vydán žádný evropský zatýkací rozkaz. Taková okolnost může podle žalobců prokázat, že cílem evropských zatýkacích rozkazů ze dne 14. října a 4. listopadu 2019 vydaných po jejich zvolení do Parlamentu bylo narušit plnění jejich povinností v Parlamentu.
- 176 V tomto ohledu z diskuse na jednání vyplývá, že příliš dlouhá doba, která uplyne mezi skutky vytýkanými členovi Parlamentu a zahájením řízení proti němu, může být v případě, že není odůvodněna, relevantní skutečností pro posouzení *fumus persecutionis*. Tomu by tak mohlo být také v případě, že taková doba uplynula mezi zrušením prvního zatýkacího rozkazu a vydáním nového rozkazu.
- 177 V projednávaném případě je však třeba uvést, že mezi zrušením evropských zatýkacích rozkazů vydaných v březnu 2018 a vydáním evropských zatýkacích rozkazů ze dne 14. října 2019 a 4. listopadu 2019 uplynulo méně než šestnáct měsíců. Španělské království kromě toho uvedlo, že posledně uvedené evropské zatýkací rozkazy byly vydány po vynesení odsuzujícího rozsudku ze dne 14. října 2019 vydaného ve vztahu k ostatním obviněným, s ohledem na nějž byly částečně změněny body obvinění přijaté proti žalobcům.
- 178 V tomto kontextu nejsou žalobci oprávněni tvrdit, že Parlament tím, že nezohlednil, že žádný evropský zatýkací rozkaz se nevztahoval na období mezi červencem roku 2018 a říjnem nebo listopadem roku 2019, se dopustil zjevně nesprávného posouzení.

- 179 Zadruhé žalobci tvrdí, že obvinění vznesené vůči nim je zjevně neopodstatněné. Mají za to, že byli stíháni za protiprávní organizaci referenda, která již není trestným činem ve Španělsku. Dovolávají se rovněž prohlášení a rozhodnutí útvarů na ochranu lidských práv, právních stanovisek, soudních rozhodnutí a politických prohlášení. Dále žalobci tvrdí, že právní předpisy jiných členských států postihují vytýkané skutky méně přísně nebo je nekvalifikují jako trestný čin. Dodávají, že ke dni vydání napadených rozhodnutí probíhala ve Španělsku reforma za účelem nové definice, nebo dokonce zrušení trestného činu rozvracení státu a devíti osobám odsouzeným rozsudkem ze dne 14. října 2019 byla udělena milost dne 22. června 2021. Dodávají, že nebyly stíhány všechny osoby dotčené předmětnými skutečnostmi.
- 180 V tomto ohledu se otázka, zda jsou splněny podmínky pro zbavení poslanecké imunity podle článku 9 protokolu č. 7 v době, kdy o to bylo požádáno, liší od otázky spočívající v určení, zda skutky vytýkané dotčeným poslancům jsou prokázány, přičemž tato otázka spadá do pravomoci orgánů členského státu (viz bod 141 výše). Parlamentu rovněž nepřísluší, aby se v rámci posouzení žádosti o zbavení imunity vyjádřil k vhodnosti stíhání (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. října 2018, *Jalkh v. Parlament*, T-26/17, nezveřejněný, EU:T:2018:690, bod 83, a ze dne 30. dubna 2019, *Briois v. Parlament*, T-214/18, nezveřejněný, EU:T:2019:266, bod 47), a v tomto rámci posoudil vhodnost ustanovení vnitrostátního práva upravujících trestné činy, pro které je proti dotčeným poslancům zahájeno soudní řízení.
- 181 Kromě toho je v projednávaném případě nesporné, že žalobci byli obviněni z údajných trestných činů upravených Ley Orgánica del Código Penal (trestní řád), který byl účinný jak v době, kdy došlo k vytýkaným skutkům, tak v době přijetí napadených rozhodnutí.
- 182 Z toho vyplývá, že v rozsahu, v němž argumenty uvedené v bodě 179 výše mají zpochybnit, že ke skutkům vytýkaným žalobcům došlo, jejich kvalifikaci z hlediska španělského trestního zákoníku, jakož i otázku, zda tyto skutky odůvodňují trestní řízení proti nim, jsou neúčinné, a musí být z tohoto důvodu odmítnuty.
- 183 Zatřetí, jak bylo zjištěno v bodě 151, k učinění závěru, že se nejedná o *fumus persecutionis*, se Parlament opřel o několik skutečností, které posoudil společně, a sice okolnost, že k vytýkaným skutkům došlo v roce 2017, zatímco žalobci nabyli postavení členů Parlamentu dne 13. června 2019, a o okolnost, že byli obviněni dne 21. března 2018, a sice v době, kdy nabytí postavení poslanců Evropského parlamentu bylo hypotetické, a dále toto obvinění se týkalo rovněž jiných osob, které nebyly členy Parlamentu.
- 184 Parlament měl tak za to, že tyto skutečnosti, pojaty společně, mohly vyloučit jakékoli podezření z *fumus persecutionis*, navzdory důkazům předloženým žalobci. Z toho vyplývá, že jejich argument vycházející z toho, že Parlament je zbavil imunity, aniž vyloučil *fumus persecutionis*, není skutkově podložen, a proto musí být zamítnut.
- 185 Dále v rozsahu, v němž žalobci vytýkají Parlamentu, že neprozkoumal údajné nesrovnalosti, které ovlivnily dotčené trestní řízení, je třeba připomenout, že v rámci posouzení *fumus persecutionis* Parlamentu nepřísluší posoudit legalitu aktů přijatých soudy v dotčeném trestním řízení, jelikož tato otázka spadá pouze do pravomoci vnitrostátních orgánů (viz bod 126 výše). Žalobci se ostatně skutečně obrátili na tyto vnitrostátní orgány. Za těchto podmínek není vyloučeno, že v rámci velmi široké posuzovací pravomoci se Parlament podle nich může opřít o některé skutečnosti uplatňované na podporu těchto nesrovnalostí, aby mohl dospět k závěru, že se jednalo o případ *fumus persecutionis*.

186 V projednávaném případě je třeba mít za to, že žalobci neprokázali, že tím, že se Parlament opřel o okolnosti připomenuté v bodě 183 výše k tomu, aby vyloučil *fumus persecutionis*, se dopustil zjevně nesprávného posouzení. Konkrétně vzhledem k výše uvedeným okolnostem nemohou tento závěr zpochybnit skutečnosti, že zaprvé žalobci jsou stíháni pro svou vnitrostátní politickou činnost, zadruhé mohlo jim být v dotčeném trestním řízení nebo na jeho konci dočasně zabráněno vykonávat jejich mandát, nebo dokonce jej mohli případně ztratit, zatřetí španělská strana VOX podala návrh ve veřejném zájmu v dotčeném trestním řízení a začtvrté vztahovala se na ně některá negativní veřejná prohlášení vyzývající zejména k tomu, aby jim byly uloženy příkladné sankce. To platí také o tvrzeních žalobců, která mají zpochybnit nestrannost soudů rozhodujících v dotčeném trestním řízení. Konečně žalobci za účelem prokázání zjevně nesprávného posouzení, kterého se dopustil Parlament, pokud jde o existenci *fumus persecutionis*, se nemohou užitečně dovolávat událostí, ke kterým došlo po přijetí napadených rozhodnutí, jako je skutečnost, že oni sami a jejich zástupci byli sledováni španělskými orgány, a oznámení Ústřední volební komise ze dne 3. listopadu 2022.

187 Je tudíž třeba zamítnout šestý žalobní důvod v rozsahu, v němž vychází z nesprávných skutkových a právních posouzení, kterými je stíženo prozkoumání *fumus persecutionis* Parlamentem, a sedmý žalobní důvod.

K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásad řádné správy a rovného zacházení v rozsahu, v němž Parlament odmítl uplatnit ustanovení čl. 9 odst. 7 jednacího řádu

188 Žalobci tvrdí, že Parlament se bezdůvodně odchýlil od své praxe, podle níž Parlament odmítne provést zbavení imunity, tj. použije čl. 9 odst. 7 jednacího řádu, pokud existuje nebezpečí, že poslanec bude zatčen bez odsouzení.

189 Parlament a Španělské království tvrdí, že osmý žalobní důvod není opodstatněn.

190 Za účelem prokázání toho, že se Parlament nedržel své dřívější praxe spočívající v nezbavení imunity nebo v použití čl. 9 odst. 7 jednacího řádu v případech, kdy existuje nebezpečí, že jeho členové budou zatčeni bez předchozího odsouzení, se žalobci dovolávají některých rozhodnutí přijatých Parlamentem ve věci imunity v období od roku 1984 až do roku 2011.

191 Žalobci se však omezují na to, že se dovolávají uvedených rozhodnutí, aniž uvádějí, jak prokázat existenci tvrzené praxe ke dni přijetí napadených rozhodnutí.

192 Dále žalobci neprokazují, v čem se výše uvedená rozhodnutí vztahují k situacím srovnatelným s jejich situací. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že cílem žádosti o zbavení imunity je v projednávaném případě umožnit výkon evropských zatýkacích rozkazů, které byly vydány poté, co se žalobci odmítli dostavit před příslušné španělské orgány. Jejich cílem je tak umožnit zatčení žalobců za účelem jejich předání španělským orgánům, aby mohly pokračovat v řízení. Žádné z uplatňovaných rozhodnutí se přitom nevztahuje k takové situaci.

193 Osmý žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout.

K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut

194 Čtvrtý žalobní důvod se v podstatě dělí na dvě části.

195 V rámci první části žalobního důvodu žalobci tvrdí, že nebyli vyslechnuti k několika dokumentům, k nimž neměli přístup. Dodávají, že nelze vyloučit, že tyto dokumenty měly rozhodující vliv na napadená rozhodnutí. V rámci druhé části žalobního důvodu žalobci tvrdí, že předseda výboru pro právní záležitosti bránil jejich právu být vyslechnut během jednání a zpravodaj neodpověděl na úvodní poznámky prvního žalobce. V replice žalobci tvrdí, že stanovisko Parlamentu v písemnostech týkajících se nepřípustnosti přílohy 44 žaloby, a sice připomínky žalobců předložené výboru pro právní záležitosti dne 15. února 2021, patrně prokazuje, že nebyly zohledněny, zatímco mohly mít vliv na vyřízení žádosti o zbavení imunity.

196 Parlament a Španělské království zpochybňují tyto argumenty.

197 Podle čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny zahrnuje právo na řádnou správu zejména právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout. Toto právo, které je součástí práva na obhajobu, je základní zásadou unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. června 2020, Komise v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, body 64 a 65 a citovaná judikatura). Zaručuje každému možnost před přijetím rozhodnutí, které se ho týká, účelně se vyjádřit k existenci a relevanci skutečností a okolností, na jejichž základě bylo toto rozhodnutí přijato (viz rozsudek ze dne 17. ledna 2013, Gollnisch v. Parlament, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 176 a citovaná judikatura).

198 Podle ustálené judikatury platí, že porušení práva na obhajobu, zejména práva být vyslechnut, způsobuje zrušení rozhodnutí přijatého na konci dotčeného správního řízení pouze tehdy, kdyby v případě neexistence této vady mohlo toto řízení vést k jinému výsledku. V tomto ohledu nelze žalobci, který se dovolává porušení svého práva na obhajobu, uložit, aby prokázal, že by rozhodnutí dotčeného unijního orgánu mělo jiný obsah, ale pouze to, že taková hypotéza není zcela vyloučena. Posouzení této otázky musí být mimoto provedeno podle skutkových a právních okolností specifických pro každý případ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. června 2020, Komise v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, body 105 až 107 a citovaná judikatura).

199 Obě části čtvrtého žalobního důvodu je třeba posoudit z hlediska těchto zásad.

– *K první části vycházející z toho, že žalobci neměli přístup ke třem dokumentům*

200 Zprvce žalobci tvrdí, že nebyli vyslechnuti ve vztahu k usnesení ze dne 25. října 2018, o které se Parlament opřel, aby měl nesprávně za to, že trestní vyšetřování bylo ukončeno, a které nebylo obsaženo ve spisu.

201 V tomto ohledu je třeba připomenout, že toto usnesení se netýká žalobců, nýbrž se vztahuje k jiným osobám, proti nimž bylo vedeno dotčené trestní řízení, a které se neodmítly dostavit k soudu (viz bod 156 výše).

202 Kromě toho se mělo za to, že nesprávné posouzení nebo přinejmenším nejasnost v napadených rozhodnutích, pokud jde o fázi dotčeného trestního řízení, dle všeho neměly dopad na prozkoumání žádosti o zbavení imunity (viz bod 160 výše).

203 Z toho vyplývá, že i kdyby porušení práva být vyslechnut mohlo být konstatováno vzhledem k tomu, že žalobci nemohli vyjádřit své připomínky k tomuto usnesení, nemohlo by odůvodnit zrušení napadených rozhodnutí.

- 204 Zadruhé žalobci tvrdí, že nemohli zaujmout stanovisko k argumentům, které Španělské království předložilo v oznámeních ze dne 11. června 2014 a 30. září 2020 zaslaných Parlamentu a týkajících se orgánu příslušného k podání žádosti o zbavení poslance imunity (viz body 81 a 82 výše), která jim nebyla sdělena.
- 205 Nebylo však zpochybněno, že podle stávající vnitrostátní judikatury je trestní senát Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) příslušný k podání žádosti o zbavení imunity člena Parlamentu zvoleného za Španělské království (viz bod 84 výše). Z toho vyplývá, že žalobci neprokázali, že napadená rozhodnutí mohla mít odlišný obsah, pokud by byli vyslechnuti ve vztahu k výše uvedeným oznámením Španělského království.
- 206 Zatřetí žalobci uvádějí, že navzdory jejich žádosti, neměli přístup k „běžnému sdělení členům výborů pro právní záležitosti“ vypracovanému zpravodajem, které je uvedeno ve sdělení tohoto výboru ze dne 10. února 2015, a jež spočívá ve shrnutí hlavních skutečností týkajících se každé věci imunity vypracovaném zpravodajem, jakož i v úplném seznamu obdržených dokumentů.
- 207 Parlament však tvrdí, aniž to bylo zpochybněno, že žádné „běžné sdělení“ nebylo vypracováno v tomto případě, neboť toto sdělení bylo uvedeno ve sdělení ze dne 10. února 2015, které bylo nahrazeno sdělením č. 11/2019, které jej již nezmiňuje.
- 208 Začtvrté v návaznosti na předložení žalobní odpovědi a jejích příloh žalobci uvádějí v replice, že neměli přístup ke sdělení č. 1/20, a sice k poznámce o předání členům výboru pro právní záležitosti žádostí o zbavení prvního a druhého žalobce imunity, k níž byl přiložen výňatek z rozsudku Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) ze dne 14. října 2019, kterým byly odsouzeny osoby, jichž se týkalo dotčené trestní řízení a které neodmítly se dostavit k soudu.
- 209 V tomto ohledu je třeba připomenout, že žádosti o zbavení žalobců imunity byly doprovázeny několika přílohami, určenými v usneseních uvedených v bodech 11 a 15 výše, včetně výše uvedeného rozsudku Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) ze dne 14. října 2019. Není zpochybňováno, že žalobci předložili své připomínky k těmto dokumentům, které byly součástí spisu o zbavení imunity, k němuž měli přístup. Sdělení č. 1/20, které je jen průvodní poznámkou, nepřináší žádnou podstatou skutečnost do těchto dokumentů, ve vztahu k níž by žalobci mohli předložit své připomínky. I kdyby žalobci nebyli obeznámeni se sdělením č. 1/20, což Parlament zpochybňuje, taková okolnost by tudíž neměla jakýkoli vliv na výsledek přijatých rozhodnutí. Argument musí být tedy zamítnut, aniž je třeba rozhodnout o námitce nepřipustnosti vznesené Parlamentem.
- 210 Je tudíž třeba zamítnout první část čtvrtého žalobního důvodu.

– *Ke druhé části žalobního důvodu, vycházející z porušení práva být vyslechnut při vyslechnutí žalobců*

- 211 Článek 9 odst. 6 třetí pododstavec jednacího řádu stanoví, že předseda výboru pro právní záležitosti vyzve poslance, o jehož zbavení imunity bylo požádáno, k vyslechnutí, a že poslanec se může vzdát tohoto práva být vyslechnut. Je třeba rovněž uvést, že podle bodu 20 sdělení č. 11/2019, zahrnutého do části „Vyslechnutí“, poslanec, jehož imunita je zpochybněna nebo který, jej zastupuje, se může ujmout slova jen v průběhu vyslechnutí, které není povinné. Může rovněž uvést úvodní poznámky, které nemohou překročit patnáct minut a po nichž následují krátké odpovědi na otázky členů výboru. Kromě toho bod 11 tohoto sdělení, nadepsaný „délka vystoupení“ stanoví, že vzhledem k omezenému času, který má výbor pro právní záležitosti

k přezkumu věcí týkajících se imunity, je délka vystoupení striktně stanovená předsedou. Bod 13 rovněž upřesňuje, že v případě vyslechnutí mohou jiní členové výboru pro právní záležitosti než zpravodaj krátce vystoupit za účelem položení dotazů.

- 212 V projednávaném případě žalobci vytýkají předsedovi výboru pro právní záležitosti, že se striktně držel zásad uvedených v bodě 211 výše, zatímco z důvodu složitosti věci bylo odůvodněno, aby se od nich odchýlil, a že zpravodaj nebyl přítomen v době, kdy první žalobce sdělil své úvodní poznámky.
- 213 V tomto ohledu je nesporné, že žalobci mají patnáct minut k tomu, aby sdělili své úvodní poznámky a mohli odpovědět na otázky položené členy výboru pro právní záležitosti v souladu se zásadami stanovenými v sdělení č. 11/2019.
- 214 Je rovněž třeba připomenout, že žalobci několikrát předali výboru pro právní záležitosti své připomínky spolu s důkazy, o nichž měli za to, že jsou relevantní pro prozkoumání žádosti o zbavení imunity. Prostřednictvím toho mohli žalobci také uplatnit své právo být vyslechnut tím, že sdělili svůj názor v průběhu řízení. V tomto ohledu nebylo prokázáno a nevyplývá z vyjádření Parlamentu k formálnímu předložení přílohy A 44, kterou tvoří připomínky předložené žalobci dne 15. února 2021 členům výboru pro právní záležitosti a jejich přílohy, že tento výbor nezohlednil tuto přílohu před přijetím napadených rozhodnutí.
- 215 Pokud jde o okolnost, že zpravodaj nebyl fyzicky přítomen, když první žalobce sděloval své úvodní poznámky na schůzi výboru pro právní záležitosti ze dne 14. ledna 2021, není uvedeno, v čem je taková skutečnost v rozporu s interními pravidly Parlamentu nebo porušuje právo být vyslechnut. Parlament ostatně uvádí, aniž je to zpochybňováno, že zpravodaj se účastnil na dálku na začátku této schůze až do okamžiku, kdy jej technický problém přinutil účastnit se fyzicky.
- 216 Z toho vyplývá, že druhou část žalobního důvodu je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.
- 217 Žalobci tudíž nejsou oprávněni tvrdit, že bylo porušeno jejich právo být vyslechnut. V každém případě, a v důsledku tohoto je třeba rovněž zamítnout část žalobního důvodu vycházející z nedodržení práva na přístup k dokumentům a práva na účinnou soudní ochranu, která vzhledem k tomu, že žalobci neuplatnili žádnou argumentaci v tomto ohledu, je výlučně založena na údajném porušení práva být vyslechnut.
- 218 V důsledku toho je třeba zamítnout čtvrtý žalobní důvod.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady nestrannosti

- 219 Třetí žalobní důvod je založen na údajném nedodržení zásady nestrannosti stanovené v čl. 41 odst. 1 Listiny, z něhož vyplývá také porušení článku 15 SFEU, jakož i čl. 39 odst. 2 a článků 47 a 48 Listiny. Třetí žalobní důvod se dělí na čtyři části, přičemž první vychází z nesrovnalosti spočívající v tom, že byl určen jen jeden zpravodaj pro tři věci týkající se imunity, druhý z nedostatečné nestrannosti zpravodaje, a třetí z nedostatečné nestrannosti předsedy výboru pro právní záležitosti. V rámci čtvrté části žalobci uvádějí, že neveřejná povaha prací tohoto výboru jim znemožňuje prokázat dopad podjatosti zpravodaje a předsedy uvedeného výboru na napadená rozhodnutí.
- 220 Parlament, podporovaný Španělským královstvím, zpochybňuje tento argument.

- 221 Úvodem je třeba zaprvé připomenout, že orgány, instituce a jiné subjekty Unie jsou povinny dodržovat základní práva zaručená unijním právem, k nimž patří právo na řádnou správu zakotvené v článku 41 Listiny.
- 222 Článek 41 odst. 1 Listiny mimo jiné stanoví, že každý má právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně a spravedlivě. Toto právo odráží obecnou zásadu unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Španělsko v. Rada, C-521/15, EU:C:2017:982, body 88 a 89). Požadavek nestrannosti, který je uložen orgánům, institucím a jiným subjektům Unie při plnění jejich úkolů má zajistit rovné zacházení, které je základem Unie (viz rozsudek ze dne 27. března 2019, August Wolff a Remedia v. Komise, C-680/16 P, EU:C:2019:257, bod 26 a citovaná judikatura).
- 223 Tento požadavek má za cíl zabránit zejména situacím případného střetu zájmů mezi úředníky a zaměstnanci, kteří jednají na účet těchto orgánů, institucí a jiných subjektů. S ohledem na základní význam záruky nezávislosti a integrity, pokud jde jak o vnitřní fungování, tak o vnější obraz orgánů, institucí a jiných subjektů Unie, zahrnuje požadavek nestrannosti všechny okolnosti, na základě kterých musí úředník nebo zaměstnanec, který se má vyjádřit ve věci, rozumně rozpoznat, že mohou v očích třetích osob ovlivnit jeho nezávislost v této oblasti (viz rozsudek ze dne 27. března 2019, August Wolff a Remedia v. Komise, C-680/16 P, EU:C:2019:257, bod 26 a citovaná judikatura).
- 224 Tento požadavek nestrannosti je uložen rovněž členům Parlamentu, kteří se účastní přijímání rozhodnutí spadajících do správních povinností Parlamentu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. listopadu 2019, ADDE v. Parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, bod 61, a ze dne 12. října 2022, Vasallo Andrés v. Parlament, T-496/21, nezveřejněný, EU:T:2022:628, body 20 až 24).
- 225 Pokud jde o rozhodnutí politické povahy, kterými Parlament rozhoduje o žádosti o zbavení imunity (viz bod 112 výše), je třeba připomenout, že tato rozhodnutí mohou významně změnit individuální situaci dotčeného poslance tím, že zruší ochranu, kterou jim tato imunita uděluje, a v tomto rozsahu může být proti nim podána žaloba na neplatnost. V tomto kontextu, a jak uvedl místopředseda Soudního dvora v usnesení ze dne 24. května 2022, Puigdemont i Casamajó a další v. Parlament a Španělsko [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413, bod 192], postup, který může vést k přijetí takového rozhodnutí, musí nutně zajišťovat dostatečné individuální záruky.
- 226 Parlament tedy zavedl fázi vyšetřování žádosti o zbavení imunity svěřenou příslušnému výboru, v tomto případě výboru pro právní záležitosti, který je pověřen vypracováním návrhu rozhodnutí, o němž je hlasováno na plenárním zasedání. V této fázi vyšetřování žádosti o zbavení imunity je třeba konstatovat, že podle interních pravidel Parlamentu má dotčený poslanec práva upravená v čl. 41 odst. 2 Listiny, a sice právo být vyslechnut, právo na přístup k jeho spisu a povinnost Parlamentu uvést své odůvodnění. V průběhu této fáze musí mít dotčený poslanec rovněž právo upravené v čl. 41 odst. 1 Listiny na to, aby jeho záležitosti byly řešeny nestranně a spravedlivě, jak připustil Parlament ve svých písemnostech a na jednání. Tento požadavek však musí nutně zohlednit skutečnost, že poslanci, členové uvedeného výboru, nejsou ze své podstaty politicky neutrální, což je odlišuje od úředníků a zaměstnanců, kteří jednají na účet orgánů, institucí a jiných subjektů Unie.

227 Zadruhé požadavek nestrannosti zahrnuje subjektivní nestrannost v tom smyslu, že žádný člen dotčeného orgánu, který se zabývá věcí, nesmí být zjevně podjatý nebo osobně zaujatý, a dále objektivní nestrannost v tom smyslu, že orgán musí v tomto ohledu poskytnout dostatečné záruky k vyloučení veškerých legitimních pochybností (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. února 2021, Dalli v. Komise, C-615/19 P, EU:C:2021:133, bod 112 a citovaná judikatura).

228 Třetí žalobní důvod je třeba zkoumat ve světle těchto úvah.

– *K první části třetího žalobního důvodu, vycházející ze jmenování jen jednoho zpravodaje pro tři věci*

229 V rámci první části žalobního důvodu žalobci tvrdí, že Parlament tajně a bez odůvodnění jmenoval zpravodaje pro prozkoumání třech žádostí o zbavení imunity v rozporu s body 6 a 8 sdělení č. 11/2019. Nedodržení této podstatné formální náležitosti je podle nich porušením jejich práva zaručeného čl. 41 odst. 1 Listiny na to, aby jejich záležitosti byly řešeny nestranně a spravedlivě.

230 V tomto ohledu je třeba připomenout, že článek 9 jednacího řádu, nadepsaný „Postupy týkající se imunity“, stanoví, že pokud jsou žádosti o zbavení imunity sděleny na plenárním zasedání, jsou postoupeny příslušnému výboru, který je pověřen předložením návrhu odůvodněného rozhodnutí poté, co umožní poslanci, aby byl vyslechnut, a když případně požádá dotčený orgán o informace a odůvodnění. Tento článek 9 rovněž v odst. 11 stanoví, že výbor musí řešit otázky týkající se imunity s nejvyšší důvěrností. Ve všech ostatních ohledech příslušný výbor určí podmínky použití článku 9, podle odstavce 13 tohoto článku, a tedy postup, který uplatní za účelem vypracování návrhu rozhodnutí, který předloží Parlamentu na plenárním zasedání.

231 V tomto kontextu výbor pro právní záležitosti přijal sdělení č. 11/2019, které uvádí pravidla chování uvádějící praxi, které se zamýšlí držet při vyřizování žádosti o zbavení imunity (rozsudek ze dne 1. prosince 2021, Jalkh v. Parlament, T-230/21, nezveřejněný, EU:T:2021:848, bod 44; obdobně viz rovněž rozsudek ze dne 12. února 2020, Bilde v. Parlament, T-248/19, nezveřejněný, EU:T:2020:46, bod 24).

232 Sdělení č. 11/2019 stanoví ve svém bodě 6, že příslušný výbor jmenuje zpravodaje pro „každou žádost o zbavení imunity“. Podle bodu 7 tohoto sdělení je na každé politické skupině, aby určila poslance, který bude stálým zpravodajem pro věci týkající se imunity a bude plnit funkci koordinátora, „aby zajistil, že věci týkající se imunity budou vyřizovány zkušenými poslanci“. Bod 8 tohoto sdělení stanoví, že u každé věci týkající se imunity se funkce zpravodaje střídá rovnoměrně mezi politickými skupinami, ale vylučuje možnost, aby zpravodaj patřil do stejné politické skupiny nebo byl zvolen ve stejném členském státě jako poslanec, o jehož imunitu se jedná.

233 Z toho vyplývá, jak bylo potvrzeno na jednání, že každá politická skupina Parlamentu určí ze svých členů zasedajících ve výboru pro právní záležitosti jednoho stálého zpravodaje pro věci týkající se imunity. Vzhledem k tomu, že Parlament má v legislativním období 2019–2024 sedm politických skupin, bylo tak určených sedm poslanců k zajištění funkce zpravodaje ve věcech týkajících se imunity. Výbor pro právní záležitosti svěří každou žádost o zbavení imunity jednomu z těchto zpravodajů, podle systému rovnoměrného střídání se mezi politickými skupinami, od kterého se v zásadě odchýlí jen tehdy, když zpravodaj dotčené skupiny odstoupí, a v takovém případě je věc svěřena zpravodaji určenému následující politickou skupinou.

- 234 V projednávaném případě je třeba úvodem uvést, že žalobci tvrdí, že jmenování jediného zpravodaje pro posouzení třech žádostí o zbavení imunity, které je údajně v rozporu s body 6 a 8 sdělení č. 11/2019, porušuje jejich právo zaručené v čl. 41 odst. 1 Listiny na to, aby jejich záležitosti byly vyřešeny nestranně a spravedlivě. S výhradou otázky nestrannosti určeného zpravodaje, která bude prozkoumána v rámci druhého části žalobního důvodu, žalobci přitom nepředkládají žádný důkaz prokazující, v čem údajné nedodržení uvedených bodů sdělení č. 11/2019 může být porušením tohoto práva.
- 235 Dále, pokud jde o údajné nedodržení bodu 6 sdělení č. 11/2019, je třeba uvést, že pro všechny žádosti o zbavení imunity byl jmenován zajisté stejný zpravodaj. Zásada obsažená v uvedeném bodě tak byla dodržena.
- 236 Pokud jde o zásadu rovnoměrného střídání funkce zpravodaje obsaženou v bodě 8 sdělení č. 11/2019, nelze ji vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby byl jmenován jeden zpravodaj pro přezkum několika souvisejících věcí týkajících se imunity, jak tomu bylo v projednávané věci, vzhledem k tomu, že žádosti o zbavení imunity se týkaly poslanců, proti nimž bylo vedeno totéž trestní řízení.
- 237 Navíc, i kdyby se připustilo, že bod 8 sdělení č. 11/2019 nebyl dodržen, je třeba připomenout, že je třeba rozlišovat ustanovení upravující interní postupy orgánu, jejichž porušení se nemohou fyzické a právnické osoby dovolávat, protože se týkají pouze způsobů interního fungování orgánu, které nemohou mít vliv na jejich právní postavení, a ustanovení, jejichž porušení se naopak dovolávat lze, jelikož zakládají práva a jsou pro tyto osoby faktorem právní jistoty (viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2019, *Portigon v. SRB*, T-365/16, EU:T:2019:824, bod 135 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 7. května 1991, *Nakajima v. Rada*, C-69/89, EU:C:1991:186, body 49 a 50, a ze dne 17. ledna 2013, *Gollnisch v. Parlament*, T-346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 132). Uvedený bod 8 přitom nezakotvuje právo ve prospěch těchto poslanců, ani patrně není faktorem jejich právní jistoty. Tento bod má totiž organizovat interní fungování Parlamentu tím, že v něm zajistí rovné zacházení s politickými skupinami. Jedná se tedy o čistě interní organizační opatření, jehož porušení nemůže ovlivnit legalitu napadených rozhodnutí.
- 238 Je tudíž třeba zamítnout první část třetího žalobního důvodu.

– *K druhé části třetího žalobního důvodu, vycházející z podjatosti zpravodaje*

- 239 V rámci druhé části žalobního důvodu žalobci tvrdí, že Parlament porušil podstatnou formální náležitost, když jmenoval zpravodaje, který byl zcela podjatý. Mají totiž za to, že zpravodaj je členem téže politické skupiny Parlamentu, jako je skupina, k níž patří poslanci zvolení za Španělské království, jež jsou členy španělské strany VOX, a sice skupiny evropských konzervativců a reformistů (EKR). Strana VOX přitom spolu s Ministerio fiscal (státní zastupitelství) a Abogado del Estado (právní zástupce státu) zahájila trestní řízení proti žalobcům, ve vztahu k němuž je požadováno zbavit je imunity. Tato strana je podle žalobců zvláště zaujata vůči nim. Žalobci dodávají, že zpravodaj projevil svou podjatost před a po přijetí napadených rozhodnutí. Podle žalobce tento zpravodaj tedy v Parlamentu zorganizoval schůzi s touto španělskou stranou, během které byly vysloveny vůči nim zjevně nepřátelské výroky, a předsedal jí. Tato nedostatečná nestrannost je podle nich potvrzena prohlášeními zpravodaje vyslovenými po přijetí napadených rozhodnutí a reakcemi španělské strany VOX. Žalobci se rovněž dovolávají přátelských vztahů mezi zpravodajem a členy strany VOX.

- 240 Žalobci na jednání upřesnili, že zpochybňují především subjektivní nestrannost zpravodaje, přičemž poukázali na to, že předložené důkazy prokazovaly přinejmenším nesplnění povinnosti objektivní nestrannosti.
- 241 Úvodem není zpochybňováno, že zpravodaj pověřený vyřizováním žádosti o zbavení imunity prvního žalobce byl jmenován v souladu se zásadou střídání zavedenou mezi politickými skupinami. Žalobci však tvrdí, že tento zpravodaj, který byl rovněž pověřen prozkoumáním žádostí o zbavení imunity druhého žalobce a třetí žalobkyně, měl odstoupit nebo být vyloučen vzhledem k jeho podjatosti.
- 242 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout politickou povahu rozhodnutí, kterými Parlament rozhoduje o žádosti o zbavení imunity (viz bod 225 výše).
- 243 Je třeba rovněž uvést, že fáze vyšetřování žádosti o zbavení imunity je vedena poslaneckým výborem, a sice politickým orgánem, jehož složení má v souladu s článkem 209 jednacího řádu odrážet pluralitu v Parlamentu vzhledem k tomu, že přidělení křesel je v co největší možné míře úměrné zastoupení politických skupin v Parlamentu. Jak bylo uvedeno v bodě 231 výše, uvedený výbor jmenuje ze svých členů zpravodaje podle systému rovnoměrného střídání mezi politickými skupinami. Z toho vyplývá, že úloha zpravodaje je sice svěřena poslanci, který je členem dané politické skupiny, tento poslanec však jedná v rámci výboru, jehož složení odráží rovnováhu mezi politickými skupinami v rámci Parlamentu.
- 244 V tomto kontextu nestrannost takového poslance, který se účastní této vyšetřovací fáze, jako je zpravodaj, nemůže být v zásadě posouzena podle jeho politické ideologie, ani na základě srovnání mezi jeho politickou ideologií a politickou ideologií poslance, jehož se týká žádost o zbavení imunity. Konkrétně příslušnost zpravodaje k vnitrostátní politické straně nebo k politické skupině v rámci Parlamentu bez ohledu na hodnoty a názory této strany nebo skupiny, a i kdyby tyto hodnoty a názory mohly nastolit citlivé otázky, které jsou *a priori* nepříznivé pro situaci poslance, na kterého se vztahuje žádost o zbavení imunity, v zásadě nemá vliv na posouzení nestrannosti zpravodaje. V tomto ohledu již bylo rozhodnuto, že rozdílná politická ideologie mezi zpravodajem a poslancem, na kterého se vztahuje žádost o zbavení imunity, nemůže sama o sobě ovlivnit přijetí napadeného rozhodnutí (rozsudek ze dne 1. prosince 2021, Jalkh v. Parlament, T-230/21, nezveřejněný, EU:T:2021:848, bod 46).
- 245 Z toho vyplývá, že v projednávaném případě nemá příslušnost zpravodaje k politické skupině evropských konzervativců a reformistů v zásadě dopad na posouzení jeho nestrannosti.
- 246 Je zajisté pravda, že tato politická skupina zahrnuje rovněž poslance politické strany VOX, kteří – jak uvedl místopředseda Soudního dvora v usnesení ze dne 24. května 2022, Puigdemont i Casamajó a další v. Parlament a Španělsko [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413, bod 202] – jsou v zcela zvláštní situaci vůči žalobcům, neboť z jejich podnětu bylo zahájeno dotčené trestní řízení. Tato zvláštní situace se týká poslanců, kteří jsou členy politické strany VOX a nemůže být v zásadě rozšířena na všechny členy politické skupiny evropských konzervativců a reformistů jen z toho důvodu, že jelikož jsou členy téže skupiny, mají stejnou politickou příslušnost.
- 247 Žalobci zadruhé tvrdí, že zpravodaj předsedal schůzi politické strany VOX v Parlamentu, v jejímž průběhu podporoval heslo „Puigdemont do vězení“.

- 248 Úvodem je třeba konstatovat, že stručný popis této části žalobního důvodu je obsažen v žalobě a je podložen důkazem obsaženým v identifikovaných přílohách, a sice odkazem na videozáznam. Podle judikatury citované v bodě 34 výše je třeba tudíž zamítnout námitku nepřijatelnosti vznesenou Parlamentem v tomto ohledu.
- 249 Dále je nesporné, že v rámci svých povinností člena Parlamentu zpravodaj organizoval a účastnil se události, která se konala dne 6. března 2019 v budově Parlamentu a která spočívala ve vystoupení generálního tajemníka politické strany VOX na téma „Cataluña es España“ (Katalánsko je Španělsko). Tento generální tajemník ukončil své vystoupení slovy „Viva España, viva Europa y Puigdemont a prisió“ (Ať žije Španělsko, ať žije Evropa a Puigdemont do vězení).
- 250 Je nesporné, že v průběhu této události se zpravodaj slovně nevyjádřil. Ze záznamu této události totiž vyplývá, že zpravodaj sice seděl u řečnického stolu po boku generálního tajemníka strany VOX a dvou dalších členů Parlamentu, vystoupil však pouze uvedený generální tajemník.
- 251 Dále organizace takové události může být považována za zjevnou podporu názorů obhajovaných uvedenou politickou stranou ze strany zpravodaje, zvláště vzhledem k tématu události, politické situaci v Katalánsku, jakož i jeho odporu vůči politickým názorům zastávaným žalobci. Je zajisté pravda, že skutky vytýkané žalobcům v dotčeném trestním řízení se týkají politické situace v Katalánsku, neboť se vztahují k přijetí zákonů uvedených v bodě 2 výše a uspořádání referenda o sebeurčení uvedeného v tomtéž bodě, avšak projevení názoru poslance, budoucího zpravodaje ve věcech týkajících se zbavení žalobců imunity, na tuto situaci nemůže z důvodů uvedených v bodech 244 a 246 stačit k tomu, aby se jednalo o porušení zásady nestrannosti. Je třeba dodat – jak bylo konstatováno v bodě 141 výše – že otázky, zda jsou skutky vytýkané žalobcům prokázány, zda tyto skutky odůvodňují trestní stíhání proti nim, či nikoli, a zda jsou ustanovení vnitrostátního práva, která upravují protiprávní jednání, za která jsou žalobci stíháni, přiměřená, se liší od otázky spočívající v určení toho, zda byly splněny podmínky pro zbavení poslanecké imunity na základě článku 9 protokolu č. 7 v době, kdy byla žádost podána. Zpravodaj přitom prozkoumal jen tuto posledně uvedenou otázku.
- 252 Zatřetí žalobci v replice uplatňují některé skutečnosti, k nimž došlo po přijetí napadených rozhodnutí, které podle nich potvrzují podjatost zpravodaje.
- 253 Nejprve je třeba připomenout, že podle čl. 85 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se důkazy a důkazní návrhy předkládají v rámci první výměny spisů účastníků řízení. Článek 85 odst. 2 jednacího řádu upřesňuje, že hlavní účastníci řízení mohou výjimečně předložit nebo navrhnout další důkazy v replice nebo duplice, za podmínky, že je toto prodlení odůvodněné.
- 254 V rozsahu, v němž se žalobci dovolávají rozhovoru, který poskytl zpravodaj v bulharském tisku v den následující po přijetí napadených rozhodnutí, tedy před podáním žaloby, je třeba uvést, že tento dokument je předložen v replice, aniž žalobci odůvodnili jeho opožděné předložení. Je tudíž třeba odmítnout tento důkaz jako nepřijatelný, jak navrhuje Parlament.
- 255 Kromě toho rozdílné reakce politické strany VOX vyjádřené po přijetí napadených rozhodnutí a podání žaloby, zejména projev spokojenosti se zprávou vypracovanou zpravodajem, nemohou prokázat podjatost zpravodaje. To platí také pro okolnost tvrzenou žalobci, že zpravodaji byla uložena administrativní sankce za chování v jednacím sále vztahující se ke skutečnostem souvisejícím s projednávanou věcí.

256 Začtvrté žalobci netvrdí, že zpravodaj byl v situaci střetu zájmů, o kterou se podle čl. 3 odst. 1 přílohy I jednacího řádu jedná tehdy, „když poslanec Evropského parlamentu má osobní zájem, který by mohl nenáležitě ovlivnit plnění jeho poslaneckých povinností“. Obecně se žalobci nedovolávají žádného osobního zájmu zpravodaje, který by mohl ovlivnit jeho nestrannost při plnění jeho povinností. Žalobci také neuvádějí žádné prohlášení zpravodaje, které by mohlo odhalit, že při výkonu své funkce měl osobní předsudky, jež nesouvisejí s jeho politickou ideologií.

257 Z toho vyplývá, že je třeba zamítnout druhou část třetího žalobního důvodu jako neopodstatněnou.

– K třetí části třetího žalobního důvodu, vycházející z podjatosti předsedy výboru pro právní záležitosti

258 Žalobci tvrdí, že předseda výboru pro právní záležitosti neposkytl žádnou záruku nestrannosti z důvodu uvedených v připomínkách, které sdělili tomuto výboru, a které jsou obsaženy v příloze k žalobě. Konkrétně upřesňují, že tento předseda a vnitrostátní politická strana, k níž přísluší, projeví vůči nim kruté nepřátelství tím, že uplatnili strategii, která jim bránila převzít poslanecký mandát v Parlamentu.

259 V tomto ohledu z úvah obsažených v bodech 33 až 37 výše vyplývá, že je třeba odmítnout jako nepřípustné argumenty týkající se podjatosti předsedy výboru pro právní záležitosti, které jsou uvedeny jen v přílohách k žalobě, aniž jsou v ní výslovně obsaženy. Je tomu tak v případě argumentu souvisejícího s jeho španělskou státní příslušností. Je tomu tak rovněž v případě některých argumentů týkajících se jeho údajného chování, jak tvrdí Parlament.

260 Naproti tomu je třeba zamítnout námitku nepřípustnosti vznesenou Parlamentem v rozsahu, v němž směřuje proti argumentu uvedenému v bodě 145 žaloby vycházejícímu z nepřátelství předsedy výboru pro právní záležitosti vyplývajícího ze strategie, kterou uplatnil k tomu, aby zabránil žalobcům, aby převzali své poslanecké mandáty v Parlamentu.

261 Tento argument musí být však odmítnut. Z písemností ve spisu totiž vyplývá, že údajné podněty za účelem zabránění žalobcům, aby se ujali poslaneckého mandátu v Parlamentu, nepochází od předsedy výboru pro právní záležitosti, ale od vnitrostátní politické strany, k níž přísluší, která není tatáž, jako strana, která podala návrh ve veřejném zájmu v dotčeném trestním řízení. Z bodu 244 výše přitom vyplývá, že nestrannost předsedy výboru pro právní záležitosti nemůže být v zásadě posouzena ve světle jeho politické ideologie, zvláště jeho příslušnosti k vnitrostátní politické straně.

262 Je tudíž třeba zamítnout třetí část třetího žalobního důvodu. Vzhledem k tomu, že tvrzení o podjatosti uplatňovaná vůči zpravodaji a předsedovi výboru pro právní záležitosti byla odmítnuta, není nutné posuzovat čtvrtou část žalobního důvodu týkající se překážky, kterou představuje důvěrnost prací tohoto výboru pro prokázání dopadu jejich případné podjatosti na napadená rozhodnutí.

263 Z výše uvedeného vyplývá, že je třeba zamítnout žalobu, aniž je třeba přijmout organizační procesní opatření a důkazní opatření navrhaná žalobci.

K návrhu na znovuotevření ústní části řízení

- 264 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 21. března 2023 podali žalobci návrh na znovuotevření ústní části řízení na základě čl. 113 odst. 2 písm. c) jednacího řádu.
- 265 Podle čl. 113 odst. 2 písm. c) jednacího řádu může Tribunál nařídít znovuotevření ústní části řízení, požádá-li o to některý z hlavních účastníků řízení na základě skutečností, které mohou mít rozhodující vliv na rozhodnutí Tribunálu a které nemohl uplatnit před ukončením ústní části řízení.
- 266 Žalobci tvrdí, že skutečností, ke kterým došlo po ukončení ústní části řízení, mají podle nich rozhodující vliv na jejich právní zájem na podání žaloby a na opodstatněnost napadených rozhodnutí.
- 267 Konkrétně žalobci zaprvé odkazují na nabytí účinnosti dne 12. ledna 2023 Ley Orgánica 14/2022 (zákon č. 14/2022) ze dne 22. prosince 2022 (BOE č. 307 ze dne 23. prosince 2022, s. 1), který změnil trestní zákoník zejména zrušením trestného činu rozvracení státu, pro který byli stíháni a změnou trestného činu porušení povinností při správě veřejného majetku, který se týkal prvního a druhého žalobce. Zadruhé se dovolávají usnesení ze dne 12. ledna 2023, kterým vyšetřující soudce trestního senátu Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) zejména zrušil evropské zatýkácí rozkazy ze dne 14. října a 4. listopadu 2019, které byly na ně vydány. Zatřetí žalobci uplatňují usnesení Corte d'appello di Cagliari, sezione distaccata di Sassari (odvolací soud v Cagliari, detašovaný senát v Sassari, Itálie) ze dne 9. března 2023, kterým tento soud konstatoval zrušení evropského zatýkácího rozkazu týkajícího se prvního žalobce, a v důsledku toho rozhodl o ukončení řízení o výkonu uvedeného rozkazu. Začtvrté žalobci se dovolávají rozsudku ze dne 29. listopadu 2022, kterým Tribunal Constitucional (Ústavní soud) zamítl žalobu („recurso de amparo“) podanou prvním a druhým žalobcem proti usnesení vyšetřujícího soudce trestního senátu Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) ze dne 10. ledna 2020, jímž požádal Parlament o to, aby byli zbaveni imunity.
- 268 V první řadě pokud jde o zachování právního zájmu na podání žaloby, žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí již nemohou mít právní účinky, neboť jejich cílem je jen umožnit výkon evropských zatýkácích rozkazů, které byly zrušeny, a dále napadená rozhodnutí je zbavují imunity v trestním řízení vedeném z důvodu údajného trestného činu rozvracení státu, který již není uveden v trestním zákoníku, a trestného činu porušení povinností při správě veřejného majetku, který byl podstatně změněn. Žalobci však tvrdí, že vzhledem k účinkům, které měla napadená rozhodnutí, zachovávají si zájem na podání žaloby, alespoň pokud jde o náhradu škody. Uvádějí v tomto ohledu, že rozsudek prohlašující neplatnost by mohl být určitou formou nápravy. Uvádějí také nebezpečí opakování nesrovnalostí ovlivňujících napadená rozhodnutí, jelikož vyšetřující soudce trestního senátu Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) měl v úmyslu vydat nové evropské zatýkácí rozkazy.
- 269 V tomto ohledu Tribunál konstatuje, že žalobci se domáhají znovuotevření ústní části řízení za účelem umožnění kontradiktorní diskuze o otázce zániku jejich právního zájmu na podání žaloby, přičemž tvrdí, že tento zájem nadále přetrvává, navzdory tvrzenému skončení platnosti napadených rozhodnutí. Kromě toho Parlament ani Španělské království nepodaly Tribunálu návrh na nevydání rozhodnutí ve věci, zatímco takový návrh může být podán, kdykoli v průběhu řízení (usnesení ze dne 25. října 2019, *Le Pen v. Parlament*, T-211/19, nezveřejněné, EU:T:2019:776, bod 14). V tomto kontextu a s ohledem na okolnosti projednávané

věci má Tribunál za to, že skutečnosti, které předložili žalobci ve vztahu k otázce jejich právního zájmu na podání žaloby, nemohou mít rozhodující vliv na rozhodnutí Tribunálu ve smyslu čl. 113 odst. 2 písm. c) jednacího řádu.

- 270 V druhé řadě je třeba uvést, že nové skutečnosti uplatňované žalobci nemohou mít rozhodující vliv na meritorní stránku žaloby.
- 271 Vzhledem k tomu, že legalita unijního aktu se musí posuzovat podle skutkových a právních okolností existujících k datu, kdy byl akt přijat (viz rozsudky ze dne 18. července 2013, Schindler Holding a další v. Komise, C-501/11 P, EU:C:2013:522, bod 31 a citovaná judikatura, a ze dne 3. září 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22 a citovaná judikatura), a k tomu, že nepřísluší Parlamentu, aby při rozhodování o žádosti o zbavení imunity posoudil přiměřenou povahu ustanovení vnitrostátního práva zavádějících vytýkaný trestný čin (viz bod 180 výše), nemá, změna trestního zákoníku, ke které dojde po přijetí napadených rozhodnutí, vliv na přezkum jejich legality. To platí také jednak o usnesení vyšetřujícího soudce Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) ze dne 12. ledna 2023, jehož konečná povaha nebyla ostatně prokázána, jelikož jeho cílem je vyvodit důsledky ze změny trestního zákoníku, a jednak o usnesení Corte d'appello di Cagliari, sezione distaccata di Sassari (odvolací soud v Cagliari, detašovaný senát v Sassari) ze dne 9. března 2023, kterým samotný soud vyvodil důsledky ze zrušení evropského zatýkacího rozkazu na prvního žalobce výše uvedeným usnesením ze dne 12. ledna 2023.
- 272 Pokud jde o rozsudek Tribunal Constitucional (Ústavní soud) ze dne 29. listopadu 2022 žalobci tvrdí, že podporuje argumentaci, kterou již uplatnili na podporu druhého žalobního důvodu ve vztahu k rozsudku ze dne 19. prosince 2018, Berlusconi a Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023). Tento rozsudek Tribunal Constitucional (Ústavní soud) nemůže být tudíž považován za rozsudek, který má rozhodující vliv na rozhodnutí Tribunálu. Okolnost, že Tribunal Constitucional (Ústavní soud) v uvedeném rozsudku uvedl, že je na Tribunálu, aby v rámci projednávané žaloby rozhodl o legalitě napadených rozhodnutí, nemůže v žádném případě vyvrátit závěr uvedený v bodě 88 výše, že Parlament nebyl povinen posoudit slučitelnost španělské judikatury týkající se orgánu příslušného pro podání žádosti o zbavení imunity poslance Evropského parlamentu zvoleného za Španělské království s unijním právem.
- 273 Je tudíž třeba zamítnout návrh žalobců na znovuotevření ústní části řízení.

K nákladům řízení

- 274 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobci neměli ve věci úspěch, je namístě rozhodnout, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Parlamentem v projednávané věci a ve věcech T-272/21 R a T-272/21 R II, v souladu s návrhovými žádáními Parlamentu.
- 275 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Španělské království ponese vlastní náklady řízení, včetně nákladů řízení vynaložených v rámci věci T-272/21 R II.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres a Clara Ponsatí i Obiols ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropským parlamentem včetně nákladů řízení vynaložených ve věcech T-272/21 R a T-272/21 R II.**
- 3) **Španělské království ponese vlastní náklady řízení, včetně nákladů řízení vynaložených v rámci věci T-272/21 R II.**

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Kanninen

Schwarcz

Norkus

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 5. července 2023.

Podpisy

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	2
Návrhová žádání účastníků řízení	4
Právní otázky	4
K přípustnosti odkazů na přílohy	5
K věci samé	6
Právní rámec	6
– Unijní právo	6
– Španělské právo	8
K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatečného odůvodnění napadených rozhodnutí	9
K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nepříslušnosti vnitrostátního orgánu, který vydal a předal Parlamentu žádosti o zbavení žalobců imunity	12
K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásad právní jistoty a loajální spolupráce, práva na účinnou soudní ochranu a práva na obhajobu z důvodu nedostatečné jasnosti napadených rozhodnutí	15
– K první části žalobního důvodu, vycházející z nedostatečné jasnosti napadených rozhodnutí, pokud jde o řízení, kterých se týká zbavení imunity	15
– Ke druhé části žalobního důvodu, vycházející z nejasnosti napadených rozhodnutí, pokud jde o povahu opatření, která mohla být přijata v rámci výkonu evropských zatýkácích rozkazů	16
K šestému žalobnímu důvodu v rozsahu, v němž vychází z porušení článku 343 SFEU, článku 9 protokolu č. 7 a čl. 5 odst. 2 jednacího řádu, jakož i některých základních práv žalobců	18
– K údajnému porušení ustanovení článku 343 SFEU, článku 9 protokolu č. 7 a čl. 5 odst. 2 jednacího řádu	19
– K protiprávnímu zásahu do základních práv žalobců	21
K šestému žalobnímu důvodu v rozsahu, v němž vychází z nesprávného skutkového a právního posouzení, kterými je stíženo prozkoumání fumus persecutionis Parlamentem a k sedmému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásad řádné správy a rovného zacházení a zjevně nesprávných posouzení fumus persecutionis, kterých se údajně dopustil Parlament	22
– K údajným nesprávným právním a skutkovým posouzením, kterými je stíženo prozkoumání fumus persecutionis Parlamentem	23

– K údajnému porušení zásad řádné správy a rovného zacházení	25
– K údajně nesprávným posouzením <i>fumus persecutionis</i>	27
K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásad řádné správy a rovného zacházení v rozsahu, v němž Parlament odmítl uplatnit ustanovení čl. 9 odst. 7 jednacího řádu	29
K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut	29
– K první části vycházející z toho, že žalobci neměli přístup ke třem dokumentům	30
– Ke druhé části žalobního důvodu, vycházející z porušení práva být vyslechnut při vyslechnutí žalobců	31
Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady nestrannosti	32
– K první části třetího žalobního důvodu, vycházející ze jmenování jen jednoho zpravodaje pro tři věci	34
– K druhé části třetího žalobního důvodu, vycházející z podjatosti zpravodaje	35
– K třetí části třetího žalobního důvodu, vycházející z podjatosti předsedy výboru pro právní záležitosti	38
K návrhu na znovuotevření ústní části řízení	39
K nákladům řízení	40